

†
"Vă spun că de vor tăcea aceștia, pietrele vor striga."

(Sf. Evanghelie după Luca 19, 39-40)

CUVÂNTUL LEGIONAR

Periodic al tineretului român naționalist ortodox

- în duhul național creștin al lui Corneliu Zelea Codreanu -

Anul I, Nr. 9, MAI 2004

Apare la jumătatea lunii

7 000 lei

Director: NICADOR ZELEA CODREANU

CUPRINS:

Ideologie O diversiune

Atitudini Idiotii

Cruce și spadă

Interviu Flor Strejnicu

Dreptul nostru la replică

Istorie Salazar

Actualitate Presă românească în Bucovina de Nord

Cultură / Personalități de dreapta Traian Brăileanu

In memoriam Pierderea Bucovinei de Nord - Document

"Hronic legionar"

Diverse De la liniște la cântec; Statul, reprezentantul

Concurs

Posta redacției

SCRISOAREA II

Domnule Radu,

Iată că profitând de amabilitatea cu care (aș vrea să cred) ați acceptat să luați în seamă prima mea scrisoare, am avut curajul să vă mai inoportunez cu una. Dar ce rost poate avea o așa o corespondență unilaterală? Vă voi spune: sunteți singurul din tabăra adversă cu care am făcut cunoștință direct și, în afară de subiectivismul determinat de împrejurări și de pozițiile noastre antagoniste, am avut senzația că aș putea să am în dvs. un interlocutor.

La emisiunea la care am participat împreună ați pus o întrebare: "Ce poate învăța un tânăr care vine la o organizație legionară?"

Dvs. ce ați fost învățat că poate afla un tânăr la legionari?

- Ura împotriva celor care nu sunt de aceeași religie cu tine?

- Că legionarii sunt sortiți să conducă lumea?

- Că oricine nu se declară fățiș de partea noastră trebuie discreditat sub o formă oarecare și, în final, distrus social sau chiar fizic?

- Că noi avem o țară și că oricine se crede stăpân în ea, noi îl vom omorî cu forța armată, cu elicoptere și rachete?

Ce ați mai fost învățat de comuniști, că legionarii se declară popor ales?

Nici vorbă de așa ceva, d-le Radu! La noi se poate învăța esența religiei creștine: Dragostea! Nu ura, nu războiul până la a șaptea generație! Dragostea de aproapele tău, iertarea.

Noi, care ne numim "Legiunea Arhanghelului Mihail", nu vom uita însă niciodată că legionarii au fost și sunt în primul rând și că patronul nostru poartă sabie!

La noi tinerii pot învăța că scopul românilor nu este

împilarea altora. Noi va trebui să devenim mai buni decât cei cu care conviețuim; dar atenție, tot la noi tinerii învățăm că acest pământ ne aparține din negura timpurilor și că atunci când năvălirile barbare ne-au pus la grea încercare și au pus la îndoială drepturile noastre aici, am renăscut din propria cenușă și ne-am apărat chiar și în cele mai imposibile situații.

Noi îi învățăm pe tineri că, în momentele cele mai grele, decisive pentru soarta acestui popor, Dumnezeu i-a trimis omul providențial: un Horea, un Tudor Vladimirescu, un Iancu Jianu, un Corneliu Zelea Codreanu, și că toți aceștia au salvat cu sângele lor continuitatea existenței și a demnității acestui neam.

Noi îi învățăm pe cei tineri că poporul român este singurul din lume care nu a dus războaie de cucerire.

Noi îi învățăm care sunt cerințele firești ale acestei țări și că au datoria sfântă să nu cedeze o palmă din acest pământ, că toate aceste sfășieri ale țării sunt un motiv în plus pentru a deveni mai buni, mai eficienți, mai ordonați, mai organizați, pentru a ne crea cu mâinile și cu mintea noastră o țară capabilă să-și țină la respect dușmanii din afară și dinăuntru. De-a lungul timpului s-a dovedit că cel mai bun vecin al României a fost Marea Neagră.

La noi cinstea trebuie să primeze peste tot: în relațiile dintre camarazi, dintre camarazi și ceilalți cetățeni și până și în relațiile cu dușmanul, căci una din legile de bază merge până acolo încât: "Decât să învingi printr-o infamie, mai bine cazi luptând pe drumul onoarei".

Un tânăr care vine într-o organizație legionară mai este învățat

(continuare în pag. 5)

Nicador Zelea Codreanu

"Legiunea nu este o broască țestoasă ca s-o cunoști după carapace." (Horia Cosmovici - "Statul și elita legionară")

"Tricolorul" d-lui Vadim Tudor din 11 mai 2004 avertizează pe prima pagină - în noul stil mesianic (câpătat, probabil, de când cu ridicarea statuii lui Ysac Rabbin), dar în vechiul limbaj: "Domnilor intoleranți Alex. Marton, Marco Maximilian Katz și Radu Feldman Alexandru - ochii cât sarmaua, s-ar putea să vă fie dor de PRM..."

De ce? Păi: "Legionarii români au demonstrat, de 1 mai, la Berlin!" Și mai mult: "Ei s-au alăturat neo-fasciștilor din Germania, Spania, Austria, SUA".

Vă mai amintiți de bancul cu mașina câștigată de Bulă la loto? "Felicitări, dragă Bulă, am auzit că ai câștigat o mașină!" "Mulțumesc, dar ești prost informat: nu e vorba de o mașină, ci de o trotinetă..." "Ei, oricum, felicitări!" "Mulțumesc, dar lasă-mă să termin: nu am câștigat-o, ci mi s-a furat!" Cam aceeași senzație cred că au avut-o și cititorii ziarului vadimist când, întorcând grăbiți paginile ca să vadă cum au defilat legionarii la Berlin, au

descoperit că, de fapt, a fost doar UN (una bucată) reprezentant al ... "Noii Drepte"!

Nu mă hazardez să presupun motivele pentru care ziaristi vadimiști vād multiplicat.

De altfel, și W. Totok pare să aibă o imaginație îngrijorător de săltăreată: "Prezența inedită a unei organizații radicale românești la o reuniune a unui partid extremist german marchează extinderea acțiunilor de consolidare a unor structuri internaționale ale extremiștilor europeni."

Oare ziaristi "Tricolorului" s-or fi gândit de ce "legionarii români" nu s-au întâlnit tot cu legionarii români din Germania (care există, vă afirm cu mâna pe inimă)? Sau de ce legionarii din Berlin nu au manifestat ei înșiși alături de neonaziști și neofasciști? Cred că am pretenții prea mari de la un ziar care declară "scandal național" prezența unui "nou-dreptac" la Berlin.

Așa cum remarcă Horia Cosmovici, "Pe legionar nu-l cunoști după cămașă" (adică după manifestări pur formale). Chiar dacă membrii Noii Drepte s-ar îmbrăca în cămașă verde (și nu neagră), chiar dacă vorbesc - la ocazii festive, vrând să iasă în evidență - despre Corneliu Zelea Codreanu, nu înseamnă că au orientare legionară. Dacă dl. Vadim, de exemplu, ar avea fantezia să umble pe stradă în rasă călugărească (între două ședințe de partid), nu cred că l-ar confunda cineva cu un călugăr.

În ultimul timp, goana după NOU - cu orice preț - nu prea sună a bine... Am văzut și ce e cu NEW Age (anticreștinism profund), am văzut Partidul NOUA Generație - satelit al PSD-ului. Vedem zilnic aproape cum orice produs cosmetic, orice ciocolată care și-a înrăutățit calitatea, își schimbă totodată design-ul și se numește NEW.

Membrii "Noii Drepte" or fi în realitate internaționaliști, malagambiști sau Dumnezeu știe ce; pot să afirm însă un lucru cu precizie: nu au ideologie legionară.

În site-ul lor oficial se declară repetat și textual: "Sunt membrii Noii Drepte și legionari în același timp? Răspunsul este simplu: NU."

Atât ar fi de ajuns.

Dar cum "noi-dreptaci" îl iau drept "paravan" pe Căpitan și se pretind "continuatori", dar "pe linie nouă", cred că mai sunt necesare câteva lămuriri:

- primo: cine are atâta răbdare încât să parcurgă adunătura lor doctrinară va găsi democrația de tip "participativ", "omul nou" al lui Sima, distributismul englezului Chesterton - într-un cuvânt, o demagogie populistă și fără nici o legătură cu doctrina social-politică, morală și economică legionară;

De altfel, se și disociază de "reacționarismul dreptei conservatoare", considerându-l "concept inadecvat și nereprezentativ pentru contextul politic actual", iar toate revistele de dreapta, fără deosebire, "de domeniul arheologiei politice".

- secundo: site-ul lor este plin până la refuz (la capitolul

"Doctrină") cu citate din "mărețul" comandant, distrugătorul operei Căpitanului. "Comandantul", fugit din țară în portbagajul unei mașini, a dat indicații ("prețioase", cum altfel?) camarazilor băgați de el într-o nouă prigoană. Este suficient un citat pentru a se reliefa cât de mare este diferența față de viziunea politică a Căpitanului:

"Pentru a cunoaște și aprecia un organism politic, nu e de ajuns să analizăm manifestările lui exterioare, aflate într-o stare de continuă prefacere, ci trebuie să străbatem dincolo de această zonă a nestatornicilor, până la ființa lui lăuntrică, până la conceptul său immanent." (citată din "Doctrina legionară" a lui Sima).

Deci nu e de ajuns să analizăm manifestările "exterioare". Or exista și manifestări ... interioare?! Vorba preotului Palaghia: asemenea oameni care consideră că faptele nu îi angajează, se numesc "iresponsabili" și nu trebuie să circule liberi prin lume.

Tot în acest sens a fost edificatoare și discuția pe care am avut-o cu șeful Noii Drepte, dl. Tudor Ionescu, chiar anul trecut, de ziua Legiunii, la sediul nostru (cu martori). Dânsul ne-a expus convingerile sale personale (nu cele de fațadă): că însăși concepția Căpitanului este ... depășită, că trebuie să lupti cu aceleași arme ca ale dușmanului, oricare ar fi acestea (inclusiv mișelia) etc. Dl. Ionescu aprecia "viziunea politică" și abilitatea lui Sima în opoziție cu Căpitanul care ar fi fost, cică, un învins.

De altfel, până și cinstirea memoriei Căpitanului de la 30 noiembrie "beneficiază" tot de citate din Sima.

De ce Noua Dreaptă nu este atunci încadrată la simiști? Simiștii sunt divizați în două: veteranii (Fund. Prof. Gh. Manu, Partidul Pentru Patrie) și tinerii (Șerban Suru), deci ar fi avut unde să activeze.

Răspunsul e de bun simț elementar: pentru că Noua Dreaptă nu este nici măcar organizație simistă, necum legionară.

Cei care își fac cruci mari duminica, în văzul tuturor, se mai ocupă și de prozelitism pentru muzica underground, muzică exaltând anarhia, violența, animalitatea, mesaje satanice (ex.: Comandorul Hoisan - piese: "Urâsc", "Canalul colector", "Moartea e un sfetnic bun", disc "Anomalia" etc.) și explică anticreștinismul lui Nietzsche prin existența unui "Dumnezeu mediocr" (!!!)

În programul așa-zisilor legionari intră și "aplicarea unei politici de reducere a creșterii demografice a țiganilor"; "țiganii reprezintă o comunitate străină și neintegrabilă în societatea românească". (rev. Noua Dr. nr. 3, 2003 - "Problema țigănească")

Numai acuzația de rasism lipsea dintre toate acuzele nefondate aduse Mișcării! Acum, "mulțumită" confuziei întreținute cu sânguină de "Noua Dreaptă" și susținute cu entuziasm de fabricanții de diversiuni, vor curge iarăși râuri de cerneală.

De fapt, acesta cred că este și unul dintre scopurile actuale ale dușmanilor Mișcării: s-o pună mereu în situația de defensivă, să se apere în fața opiniei publice, să explice la infinit cazurile Duca, Stelescu, așa-zisul antisemitism etc., pentru a nu mai avea timp să se dezvolte, să construiască. Dar dacă va mai avea de explicat și rasismul...

Noua Dreaptă a aderat la Frontul Național European, structură pan-europeană a naționaliștilor care militează pentru "păstrarea statelor lor naționale". Iată că auzim și de o internațională ... naționalistă. Naționaliștii ucraineni și unguri încă nu sunt în acest bloc... Să vedem atunci "asistență reciprocă", "idealuri comune".

Abilitatea cu care Noua Dreaptă adună mere cu pere pentru a obține bambuși e uluitoare, ca în povestea cu fata țărănului cea isteată care merge la boier "nici călare, nici pe jos" (călare pe măgar, cu picioarele trăindu-se pe pământ), "nici îmbrăcată, nici dezbrăcată" (cu un năvod de prins pește acoperindu-i nuditatea), și "nici cu dar, nici fără dar" (cu un porumbel căruia îi dă drumul din mână la momentul întâlnirii cu boierul).

Cred că suntem cu toții sătui de oameni precum diamantul (nu atât de valoroși, ci cu atât de multe fețe).

Asemeni simiștilor, "noi-dreptaci" simt nevoia să se legitimeze, să aibă o filiație, pentru că, altfel, cum ar putea fi luați în seamă? S-ar mai plimba ei pe mapamond (Spania, Germania, Franța, Polonia etc.), s-ar mai întâlni cu falangistii?

Vă rugăm să ne iertați: am fost idioți!

Într-un interviu, publicat recent în ziarul "România liberă", Dumitru Cîușu face o dezvăluire șocantă pentru cei care nu cunoșteau labirintul de la Ministerul Afacerilor Externe: Adrian Severin a semnat cu mînuța lui (dofană pe-atunci) un document prin care "a recunoscut" că Insula Șerpilor aparține Ucrainei. După care, se știe, însuși Emil Constantinescu a semnat, în vila lui Nicolae Ceaușescu de la Neptun, tratatul cu Ucraina, prin care abandonam, și de iure, toate teritoriile invadate de Stalin.

Cățiva istorici, ziariști și politicieni s-au opus cu argumente zdrobitoare acestui act extrem de grav care angajează destinul național al românilor.

Inutil.

Prin ce se deosebește prestația lui Adrian Severin de cea a lui Eduard Mezincescu de pe timpul lui Stalin? Iosif Visarionovici nu mai trăiește azi și nimeni nu i-a pus lui Severin pistolul în ceafă.

Am analizat cu alte prilejuri acel document funest și nu vom intra în detalii.

Scandal "în oglindă"

Proverbul cu "gogomanul care aruncă un bolovan în baltă și o mie de înțelepți se căznesc să-l scoată" se potrivește mînușă aici. Doar că ne lipsesc înțelepții.

De la semnarea tratatului româno-ucrainean s-au consumat zeci de runde de negocieri pentru a demarca platoul continental din Marea Neagră dintre cele două țări. Experții de la Ministerul Afacerilor Externe fac naveta București - Kiev - București de patru ani și nu reușesc să-i convingă pe ucraineni că insula este o biată stîncă fără condiții de locuit. De la Congresul de la Berlin din 1878 insula este numită "stîncă" în toate documentele. Tocmai pentru că este prea mică, nu are condiții de locuit și, în consecință, nu poate beneficia de ape teritoriale, conform normelor de drept internațional.

După cum am prevenit opinia publică, dar și pe gingașii noștri politicieni, încă înainte de a fi semnat tratatul cu Ucraina, Kievul va face tot posibilul ca stîncă să fie numită "insulă".

Ucraina a declanșat recent un scandal similar și cu Rusia în strămtoarea Kerci. Acolo ucrainenii au decretat unilateral că Tuzla este insulă locuită - după ce au trimis cățiva grăniceri pe o fașie de pământ steril. Nu a fost suficient că Moscova a cedat până și Crimeea, marea mândrie a țarilor care s-au bătut cu tătarii și cu turcii sute de ani pentru a dobîndi această peninsulă pitorească și cu importante funcții strategice. Kievul vrea mai mult, fiindcă știe să joace tare: a deprins metoda de la fratele mai mare și se bucură de trecere în Statele Unite care, încet, dar sigur, își învâluie fostul adversar și prin oferte făcute Ucrainei. Kievul știe să speculeze acest moment favorabil pentru Ucraina de pe arena internațională, iar noi trebuie să fim foarte atenți.

Hai la Haga, dacă te țin curelele!

Convenția dintre Ucraina și România este ca, dacă până în luna iunie nu vor ajunge la un acord în privința platoului continental, atunci se va merge la Curtea Internațională de la Haga.

Dumitru Cîușu observa corect că nici un politician ucrainean nu ar avea curajul să recunoască dreptul României asupra platoului, fiindcă acest lucru ar fi perceput de naționaliștii de la Kiev ca o trădare a interesului național.

Dar românii nu au și ei mândria și interesele lor? Ei nu mai au

Ar mai reține atenția mass media?

Și Matei Caragiale, fiul lui I. L. Caragiale, își fabrica arbore genealogic nobiliar și purta inel cu blazon, iar taică-său, om cu picioarele pe pământ, îi replica amuzat: "Băiete, mai bine pipăie-ți creștetul, să vezi că ți s-a transmis și ție teșitura pe care o avea bunică-tău, plăcîntarul, de la căratul tăvii pe cap!"

Închei, gândindu-mă că nu este cazul, totuși, să punem tancurile pe o muscă...

O grosieră (și neizbutită) diversiune în legătură cu Mișcarea - cea cu "legionarii care au defilat la Berlin", și o alta, mai subtilă (dar tot neizbutită) - cea cu "neolegionarii" care, cică, s-ar fi rătăcit într-o "nouă dreaptă" ... internaționalistă. V-ați cam epuizat, d-lor diversioniști...

cuvântul "trădare"?

Tăcere

Venit la București, ministrul ucrainean al Apărării a declarat că Insula Șerpilor are condiții de locuit și că ucrainenii au găsit chiar și apă de băut acolo. În plus, forajele din zonă au depistat "lucruri foarte interesante" - fără ca demnitarul să precizeze ce anume. Noi știm că e vorba de hidrocarburi. În cantități foarte mari.

Dacă insula oferită de Adrian Severin și de Emil Constantinescu va dobîndi ape teritoriale, atunci Ucraina va veni până aproape de Sulina și de Constanța.

În afară de faptul că va exploata zăcămintele noastre din platoul continental, Ucraina va putea aduce acolo mult mai ușor militari pentru o posibilă invazie. Cel puțin așa gîndesc militarii noștri pe care i-am întrebat.

Grecia era în NATO când Turcia a invadat Ciprul. Atena nu a putut face nimic fiindcă Statele Unite au sprijinit Ankara, cel mai important aliat din Orientul Mijlociu. După Israel, evident. NATO nu s-a sinchisit că Grecia pierdea un vechi teritoriu: articolul 5 din statutul Alianței Nord-Atlantice nu se referă și la circumstanțe în care o țară membră NATO atacă altă țară membră NATO! Fiindcă, la urma urmei, indirect, era atacată chiar Grecia.

Care a fost prețul trădării?

Din câte știu, Dumitru Cîușu a negociat corect amintitul tratat, dar a intervenit politicul care a stricat totul. Diplomatul a știut ce s-a întîmplat în culise și a tăcut până acum, când este pensionar. El motivează bizar trădarea lui involuntară: miza tratatului ar fi fost intrarea României în NATO la reuniunea de la Madrid. Dacă el ar fi făcut publică trădarea și România nu intra în NATO cu prilejul summit-ului de la Madrid, cum s-a și întîmplat, atunci cauza eșecului i-ar fi fost atribuită diplomatului. Așa crede Dumitru Cîușu.

Au fost cățiva ziariști și politicieni care au afirmat, cu argumente, că România nu era pregătită să fie acceptată la Madrid în Alianță. După cum nu era pregătită nici acum, dar "noroc" de Bin Laden! Nu trebuia să ai o intuiție genială pentru asta.

Domnul Cîușu putea să-și dea demisia. Da, dar dacă demisiona, nu mai era desemnat imediat ambasador la Paris. Toate au un preț. Diplomatul l-a primit și acum își critică fostul șef. Meritul lui este că își recunoaște "greșeala", fie și tardiv; însă ce folos?

Dacă demisiona și anunța de ce a făcut-o, încălca o cutumă fundamentală a profesiei, dar acum era un erou. Tot cu o pensie de patru milioane pe lună.

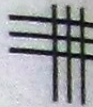
Adrian Severin susține și acum că tratatul parafat de el este o faptă patriotică.

Eu nu cred că a semnat din prostie, oricât ar fi fost pasionat de meandrelor hidrogenului din apă. Același lucru este valabil și pentru "liderul regional" care susținea suveranitatea și stabilitatea Ucrainei.

De altfel, cu doi ani în urmă, când nu mai conta nici în sondaje, Milică a fost invitat de Leonid Kucima la Kiev și medaliat. Oare pentru care fapte?

În timpul procesului, Tudor Postelnicu făcea o declarație antologică: "Onorată instanță, am fost un dobitoc!" Putea, în sfîrșit, să se decică de statutul jalnic de slugă a dictatorului. Dar nouă, ca națiune, la ce ne mai folosește pocăința tardivă a unor idioți?

Violet Patrichi

"Creștinismul este religia iubirii, a milei și a iertării. A celor slabi deci? A sclavilor? A, nu! Ci mai degrabă a eroilor. A eroilor umili și anonimi; a celor care s-au înfrânt pe ei, a celor care nu mai sunt ai lor, ci ai lui Dumnezeu. (...) De-ți va greși aproapele tău nu de șapte ori, dar de șaptezeci de ori câte șapte, iartă-l pe el. Desigur. De-ți va greși ȚIEI (...) Încetați deci, mieușei ai lui Dumnezeu, cu risipa de generozitate" (Nae Ionescu - Iertarea creștină, 29 nov. 1926)

Legile divine și legile pământești

În prezent, nu tot ce este legal este creștinesc, și nu tot ce este ilegal reprezintă și un păcat.

Aruncând o privire asupra Codului Penal observăm că din cele zece porunci, numai două (furtul și crima) sunt pedepsite de lege; în schimb sunt legale numeroase păcate (homosexualitatea, minciuna), care, conform Bibliei, erau păcate capitale.

Sistemul de legi nu are nici o legătură cu creștinismul. El nu este altceva decât forma prin care guvernul, oricare ar fi el, își exercită puterea asupra poporului.

În mod particular putem lua exemplul României.

Înainte (cu câteva sute de ani) legiunile românești erau mixte: religioase și civile. Puneau accentul pe fond, pe trăire, și nu pe formă. Aveau în ele duhul creștin, frica de Dumnezeu și rușinea de oameni.

Legile copiate (mai târziu) nu se mai potriveau românului: de exemplu, o procedură neîmplinită duce la pierderea procesului, în ciuda dreptății. Altădată țăranul român își făcea negoțul cu o bătaie de palmă și cu un "hai noroc!". Nu cunoștea polița, contractul (care mai târziu l-au dus la sapă de lemn, tocmai prin caracterul lor străin) și nici nu punea la îndoială buna credință a partenerului, pentru că știa că pe tron se află un "oarecare" Vlad Tepeș care are grijă de cei nedrepti.

Astăzi sunt insuficiente și cele mai complicate sisteme bancare, și actele încheiate prin tribunale.

Exemplul de mai sus este doar unul dintre nenumăratele de acest gen care arată că legile sunt făcute nu pentru a împărți dreptatea, ci pentru a urmări anumite interese ale unor grupuri de oameni, interese care nu de puține ori sunt chiar anticreștine.

Cu același scop au fost popularizate anumite pasaje din Biblie interpretate în mod eronat - pentru a dezarma creștinul.

Contradicție între cruce și arme?

Iisus a spus: "Să nu ucizi!" În acest caz, armata ar trebui desființată, pentru că, în caz de război, reprezintă principalul braț al "crimei"? Respectarea în acest sens a poruncilor divine ar duce, mai devreme sau mai târziu, la decăderea sistemului sau la înglobarea acestuia într-un sistem păgân. Pentru a evita un astfel de scenariu, ceea ce trebuie să facem este să înțelegem Evanghelia pentru a face diferența între creștin și hipiot. În scop defensiv, în legitimă apărare, război de apărare, nu de cotropire sau de distrugere, nu înseamnă "ucidere" în sensul încălcării poruncii divine.

Creștinismul este religia dreptății, nu a lașității, a fricii sau, cu atât mai puțin, a prostiei. Dumnezeu, înainte de a fi bun, este drept, pentru că nu poate fi bun fără a fi drept.

Biblia nu trebuie interpretată în funcție de interese personale sau după cum îl duce capul pe cititor, ci se explică, iar explicația nu poate fi decât una, căci Adevărul nu poate fi decât unul singur.

"Cel ce ridică sabia, de sabia va pieri!" și "Cel ce nu are sabia, să-și vândă haina și să-și cumpere!"

Aceste fraze spuse de Iisus sunt doar aparent contradictorii.

Se referă

la scopul

defensiv - respectiv ofensiv - al mânăirii sabiei. Cel ce ridică primul sabia, de sabia va pieri, va fi învins, pentru că dreptatea și Binele înving întotdeauna.

Prin această prismă trebuie să înțelegem că afirmația lui Iisus este și va fi totdeauna valabilă și privitor la dușmanii Mișcării Legionare. Ei au ridicat primii sabia, și de sabia au pierit, asemenea nenumăraților asupritori. Legionarii au pierit și ei, străpuși de sabia ofensivă a vrămașului; sabia ridicată de ei a fost cea defensivă, cea a apărării, a dreptății (acesta este sensul

spuselor Mântuitorului "cel ce nu are sabia, să-și vândă haina și să-și cumpere" aplicat în cazul legionarilor). Binele și Adevărul trebuie să fie apărate cu prețul vieții pământești. Numai pe păcătoși îl poți răpune cu adevărat atunci când i-ai răpus trupul; creștinul adevărat va învia, va avea viață veșnică în numele Mântuitorului Iisus Hristos.

Extrem de puținii legionari care au ucis s-au predat de bună voie, recunoscându-și și ispășindu-și greșelile.

La un moment dat Mântuitorul a spus: "Doctorul nu se duce la cei sănătoși, ci la cei bolnavi", adică El a venit pentru a-i salva pe cei păcătoși, nu pe cei drepti (care erau oricum salvați).

Cu toate acestea, Hristos nu a criticat niciodată existența armatei și nici nu a dat soldații drept exemplu negativ pentru meseria lor (așa cum a făcut cu vameșii, de exemplu). Din contră, Iisus îl dă ca exemplu de urmat pe Corneliu Sutașul, șef peste o sută de soldați.

În credința creștină sunt foarte mulți sfinți soldați. Aici îi putem da exemplu atât pe Arhanghelul Mihail, Sf. Gheorghe, pe cei 40 de mucenici ("bărbați viteji și vrednici în războaie"), cât și pe Împăratul Constantin cel Mare care a ridicat sabia în numele creștinismului ("In hoc signo vinces"), sau pe Ștefan cel Mare și Sfânt.

Pasaje biblice interpretate eronat

În credința creștină foarte mulți oameni se ghidează (cel puțin teoretic) după cuvintele "Dacă dușmanul tău îți dă o palmă, întoarce și celălalt obraz." Dacă deschidem Biblia și căutăm la Evanghelia după Luca, putem citi la capitolul 6: - (27) "Iubiți pe vrășmașii voștri, faceți bine celor ce vă urăsc pe voi"; (28) "Binecuvântați pe cei ce vă blestemă, rugați-vă pentru cei ce vă fac necazuri"; (29) "Celui ce te lovește peste obraz, întoarce-i și pe celălalt; pe cel ce-ți ia haina, nu-l împiedica să-ți ia și cămașa" etc., etc. Aceste porunci sunt date privitor la relația dintre doi creștini, indicând modul în care trebuie să ne comportăm atunci când cineva de bună credință crede, datorită unei neînțelegeri, că îi dorești răul, și astfel te dușmănește. Pentru a rezolva neînțelegerea creștinul trebuie să acționeze așa.

Dar creștinismul interzice, totodată, sinuciderea sau ajutarea asasinilor. Iisus nu a spus: "Dacă cineva îți omoară vecinul, ajută-l să-ți omoare și vecina și să-ți îngroape tot poporul." Ori a nu reacționa în fața vrămașului care vrea să te omoare, înseamnă, de fapt, sinucidere. Pentru a înțelege acest lucru trebuie să citim pildele Mântuitorului. Una dintre pilde este cea a stăpânului de vie: proprietarul o dă în arendă unor lucrători, iar la vremea culesului își trimite slugile să-i aducă partea sa. După ce lucrătorii îi omoară slugile, stăpânul își trimite propriul fiu, dar slugile îl omoară și pe acesta. Iisus îi întreabă atunci pe cei adunați ce trebuie să facă stăpânul într-o asemenea situație. La răspunsul că pe acești răi stăpânul cu rău îi va pierde, Domnul este de acord cu ei.

Prin iubirea noastră față de aproapele nostru mergem atât de departe încât să-l ajutăm în

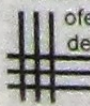
de aproape nu trebuie să dacă aproapele este un ticăloșie sale. Creștinul adevărat nu este

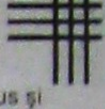
luptător din toate punctele să promoveze ideea urmăresc decât neutralizarea nelegiuirilor lor.

prost și nici laș, el este un de vedere. Cei care încearcă creștinului slab și umil nu creștinilor care s-ar opune

Dumnezeu și Țara

Înțelegând voința Domnului și citind Evanghelia (Cartea

Apocalipsei) ne vom da seama că va veni o vreme când toate neamurile pământului "vor învia cu toți morții și cu toți regii și împărații lor, pentru a apărea în ziua judecării", având fiecare neam locul său înaintea tronului lui Dumnezeu. La sfârșitul zilelor fiecare individ va fi judecat atât personal, cât și împreună cu poporul său. Iată de ce religia creștină condamnă orice tip de război expansionist al unui popor în dauna altor popoare.

"Acest moment final, învierea din morți, este țelul cel mai înalt și mai sublim către care se poate înălța un neam. Neamul este deci o eternitate care-și prelungește viața și dincolo de moarte. Neamurile sunt realități și în lumea cealaltă, nu numai în lumea aceasta" (Corneliu Zelea Codreanu).

În cadrul Imperiului Roman de Răsărit, creștinismul s-a dezvoltat sub formă de biserici naționale. Ortodoxia recunoaște națiile ca realități spirituale, organice, lăsate de Dumnezeu.

Ecumenicitatea noastră ortodoxă cuprinde patrii diferite și Cer comun (Nichifor Crainic). De aceea popoarele ortodoxe sunt unite în baza aceleiași dogme, iar legile de organizare a bisericilor în fiecare stat nu sunt întru totul identice.

Creștinismul se opune astfel oricărui fel de stat multinațional, indiferent de natura lui sau de forma de organizare (imperiu, federație, uniune; creștin, ateu, sau păgân).

Românii

Poporul Român, încă din primele momente ale istoriei sale, s-a dovedit un apărător convins al creștinismului, luptându-se și jertfindu-se pentru această convingere. Românul e încins în nemărginita dragoste de Neam și Țară, naționalism înnobilit de ideea creștină. "Românul, în contact direct cu tainele firii, și-a înscrustat în suflet o impresionabilitate și o viață interioară proprie, o viață primitivă, patriarhală, cu linii și culori neîntâlnite la alte popoare." (Octavian Goga)

O întreagă suită de domnitori în frunte cu Ștefan cel Mare și Sfânt, Mihai Viteazul, Vlad Țepeș și mulți alții au rezistat vitejește atacurilor otomane, apărând astfel Europa creștină de pericolul păgânismului.

Fiecare neam are destinul său stabilit de Dumnezeu.

Nici neamul nostru nu face excepție și, indiferent de condițiile istorice sau politice, nu trebuie să abandonăm calea noastră, lăsându-ne cuceriti de alte popoare sau alipiți de diverse uniuni

internaționale (oricare ar fi ele). "Datoria fiecărei generații este de a lupta pentru promovarea în eternitate a autenticelor valori românești." (Mircea Eliade)

Mântuitorul, răstignit pe cruce cu brațele întinse spre Apus și spre Răsărit, stă departe de amândouă extremitățile, de India care se pierde în Nirvana, ca și de America și de Apusul Europei, care au devenit un fel de casă de sănătate, unde popoarele se zbuciumă copleșite de teorii și de formule, fără să-și găsească pacea și fericirea. Din aceste obosele laboratoare ale Vestului au ieșit toate formulele ucigătoare: materialism, pozitivism, ateism, anarhism, existențialism, comunism etc., ce se confundă foarte adesea cu direcții de cultură.

Gânduri pentru viitor

Aceste câteva rânduri exprimă speranța mea într-o lume mai bună, încrederea în biruința puterii divine și totodată dorința de a demonstra eroarea comisă de Berdiaev în cuvintele sale: "Tragedia istoriei constă din aceasta: Adevăratul Creștinism nu poate câștiga stăpânirea lumii, pentru că puterea aparține falșilor creștini."

Însă un mare înțelept al neamului nostru, într-un moment de cumpănă pentru români, a spus: "Neamul nostru n-a trăit prin milioanele de robi care și-au pus gâtul în jugul străinilor, ci prin Horia, prin Avram Iancu, prin Tudor, prin Iancu Jianu, prin toți haiducii, care în fața jugului străin nu s-au supus, ci și-au pus flinta în spate și s-au ridicat pe potecile munților, ducând cu ei onoarea și scânteia libertății. Prin ei a vorbit atunci neamul nostru, iar nu prin "majoritățile" lașe și cuminiți." (Corneliu Zelea Codreanu).

Cred într-unul Dumnezeu și într-un Domn Iisus Hristos, Fiul Lui Dumnezeu, și într-un Duh Sfânt, Domnul de viață făcătorul, cred în sfântul destin al Neamului nostru Românesc și într-una sfântă, sobornicească și apostolească Biserică. Mărturisesc un Botez, întru iertarea

păcatelor. Aștept învierea din moarte și viața veacului ce va să fie. Amin.

Alecu Deleanu

elev, 17 ani

(continuare din pag. 1)

că singura cale spre o viață decentă este munca, munca pentru tine, dar și conștient că trebuie să pună o cărămidă la construirea țării.

Oare toate aceste lucruri sunt de natură a provoca îngrijorarea dvs.?

Știu că se spune: "Lăsați că știm noi, nu sunteți voi cei cu crucea într-o mână și cu pistolul în cealaltă?"

Ba da, noi suntem, în frunte cu luptătorii din munți de după 44, pe care toată suflarea îi cinstea ca pe niște eroi ai neamului, în lupta lor împotriva regimului comunist: nu au fost cu crucea într-o mână și cu arma în cealaltă? Au luptat conștienți că vor muri. De unde această educație? Vă spun eu, 80% au fost legionari.

Îi învățăm pe tineri că Mișcarea Legionară și Corneliu Zelea Codreanu nu au intenționat niciodată să schimbe ordinea de stat prin violență. Dacă cei care clamează acum împotriva comportamentului legionarilor lui Codreanu, ar trece peste ura viscerală și s-ar obosea să citească istoria nefalsificată apărută după 89, ar vedea că statul român a practicat terorismul și crima față de Mișcarea Legionară, omorând, arestând, internând, schingiind, batjocorind zeci de mii de oameni, fără nici o judecată, la simplul ordin al marilor criminali interbelici, Carol II, Armand

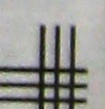
Călinescu, Gavrilă Marinescu și alți executanți docili, care ar avea nevoie de un "Nurnberg"!

V-ați exprimat îngrijorarea că Mișcarea Legionară nu este împiedicată astăzi de a face prozelitism. Desfid pe oricine ar putea să găsească ceva greșit la adresa țării în cel de mai sus!

Recunosc, multe lucruri nu sunt convenabile pentru unii, dar care sunt aceștia "unii"? Sunt îmbogățiți de după 90, sunt cei care adună impozite peste impozite de la milioanele de amărâți și le împart între ei, practicând demagogia, oportunismul politic, corupția, legăturile mafioate, cu palate în toată țara ca niște ceașeci mai mici, cu mașini luxoase, risipa, disprețuind pe omul de rând, pe pensionarul disperat că vine iarna prea repede, pe cel lăsat pe drumuri la 50 de ani când nimeni nu-l mai angajează, pe absolvenții de facultăți obligați să plece la cules căpsuni în Spania sau să supraviețuiască pe post de vânzător sau paznic.

Este adevărat că acești îmbogățiți fac legile în disprețul adevărului și al dreptății. Dar știți ce zice românul: "Mare este Dumnezeu!" Și mai zice - și mai zicem - ceva: "Cum îți așterni, așa vei dormi!"

Domnule Radu, închei lunga mea scrisoare cu scuzele de rigoare că m-am lăsat în "voia apei" și cu speranța că spusele mele vor deranja pe cine trebuie.

Flor Strejnicu: Vă răspund, din cauza stării sănătății mele, cu întârziere la întrebările dvs.:

1) Paleta lucrărilor dvs. este foarte diversificată: cărțile apărute într-un interval de circa 5 ani cuprind poezii ("Miniaturi"), o antologie ("Culegem din mormântul tău lumină"), repere legionare ("Hronic legionar"), și două ample lucrări de competență pentru cel care vrea să studieze fenomenul legionar ("Creștinismul Mișcării Legionare" și "Mișcarea Legionară și evreii").

Nu știm nimic despre viața și personalitatea dvs. și de aici ne permitem să vă întrebăm, pentru început, dacă ați acționat în Legiune - sau de nu, atunci ați scris atunci aceste lucrări din proprie inițiativă, bazându-vă numai pe o meticuloasă muncă de documentare?

- M-am născut în familia preotului Alexandru Popescu din Ploiești, nume și prenume pe care le-am avut și eu. Părinții mei nu au fost legionari. Cu toate acestea, tatăl meu a stat închis o perioadă de patru ani cu condamnare administrativă, împreună cu mulți alți preoți din Ploiești.

În familia mamei mele, unchiul ei, profesorul Dumitru Găzdaru și fratele, Aurel Mateescu, au fost legionari binecunoscuți. În familia tatălui meu, Badea Popescu, ucis la 21 ianuarie 1941, și Nicu Popescu Vorkuta, erau veri.

Am fost condamnat în 18 iulie 1941 prin sentința nr. 390 la 3 ani închisoare corecțională. Aveam 15 ani. Am stat închis la Ploiești, Sibiu și Brașov și în tranzit la închisorile Turda și Aiud.

La scurt timp după eliberarea mea am fost din nou arestat în oct. 1944 și am trecut prin închisorile Ploiești, Târgșor și Mărgineni.

Din cei cu care am fost prima oară condamnat mi-i amintesc pe Nelu Jijie, Tache Rodas, frații Androhovici și Gelu Pitiș (de aceeași vârstă cu mine). În a doua arestare am stat cu Tache Rodas.

În copilăria mea, la vârsta de 11 ani, la Predeal, mergeam adesea la tabăra de la Susai condusă de prof. Ion Dobre. Aici i-am văzut pentru prima și ultima oară pe Căpitan și pe Generalul Cantacuzino.

Din toate aceste date reiese că elaborarea celor șase cărți și două reeditări și-au avut seva din anii când am cunoscut și am activat în **Frățiile de Cruce**.

După ultima eliberare din aug. 1945, numele și prenumele mi-au fost schimbate prin Hotărârea Ministrului de Justiție la cererea familiei mele, eu devenind Strejnicu (nume de familie), iar prenumele de "Flor" era împrumutat de la fratele meu care murise în copilărie. Astfel, cazierul pe numele Popescu Alexandru a rămas mult timp fără subiect.

În închisoare am cunoscut, printre mulți alții, pe Radu Gyr (Brașov, 1942), dr. Veselovschi, Papacioc, Zoze Grigorescu, Nicu Mazăre, av. Cojocaru, prof. I. Turcu și mulți alții. Între cei cu care am fost închis mai sunt în viață Tache Rodas, Sandu Miculescu, Nicu Mazăre, Gelu Pitiș și frații Androhovici.

Încă de la înființarea **Fundației "George Manu"** am activat în cadrul acesteia, organizând împreună cu camarazii mei aici, la Sibiu, simpozioane cu tematică legionară, lansări de cărți, expoziții filatelice cu timbrele exilului românesc din Spania, comemorări anuale ale morților noștri, unde s-au dăruit cărți în valoare de 16 mil. lei și unde participarea a fost extrem de numeroasă.

Am avut fericirea să fac șase călătorii în Spania, la Majadahonda, unde am cunoscut figuri importante ale Mișcării Legionare: dr. Ana Maria Marin (Elveția), prof. univ. Tiana Popa (Argentina), Ilie Vlad Sturdza, Traian Popescu (Spania), Filon Verca și Gh. Crețu (Franța), împreună cu mulți alții.

Tot la Madrid, împreună cu Traian Popescu, am lansat cartea **"Din lupta exilului românesc din Spania împotriva comunismului"**. În biblioteca fostului diplomat Traian Popescu am avut ocazia să studiez documente legionare retipărite în Editura "Carpații" și să mă informez asupra multor subiecte care aveau să constituie viitoarele mele cărți.

2) În afara articolelor scrise de Corneliu Zelea Codreanu și Ion Moța, s-au publicat două cărți despre Biserică, autorii lor fiind părintele Imbrescu și Gh. Racoveanu.

Ce lucruri noi aduce cartea dvs. intitulată "Creștinismul Mișcării Legionare"?

- Cartea părintelui Ilie Imbrescu, precum și cuvântarea prof. Racoveanu, precum și lucrările preotului Victor Moise și ale lui Ovidiu Găină, sunt, din punct de vedere teoretic, cu mult deasupra lucrării mele. Am fost conștient de aceasta încă de la adunarea materialului având același subiect.

Ceea ce am vrut să realizez a fost trăirea creștină a legionarilor în închisori și în afara acestora. De aceea în multe capitole sunt inserate fapte petrecute în detenție, precum și destine ale unor camarazi după eliberarea lor, când au luat drumul preoției sau al călugăriei.

Ultimul capitol studiază lirica cu subiect creștin conservată, după cum se știe, în memoria poezilor sau a camarazilor din jurul lor și redată apoi în diferite cărți, mai ales în antologia de versuri apărută în Canada și prefată de Vintilă Horea, sau cea în șase volume apărută în țară sub îngrijirea poetului Dragodan, el însuși veteran al închisorilor. De asemenea, capitolul **"Ctitorii legionare"**, necunoscut de mulți, a vrut să exemplifice jertfele legionare, atât în timpul Căpitanului, cât și după evenimentele de după 1989. Între timp, în subcapitolul **"Noi ctitorii"**, ar fi încă multe realizări de adăugat. Cartea mea, **"Creștinismul Mișcării Legionare"**, a fost răspândită tuturor ierarhilor bisericilor ortodoxe, greco-catolice, catolice și evanghelice (Sibiu), iar răspunsurile pe care le-am primit de la majoritatea destinatarilor sunt de-a dreptul cutremurătoare. Mulți dintre aceștia, mai tineri, neîtrăitori ai acelor vremuri, mi-au scris cuvinte emoționante și și-au exprimat uimirea asupra unor fapte pe care nu le-au cunoscut.

Eu consider modesta mea lucrare o postfață cu exemplificări asupra celor scrise de preotul Imbrescu și prof. Racoveanu, preot Mazăre și de Ovidiu Găină.

3) Ce ne puteți spune despre "antisemitismul Mișcării Legionare"? A fost el oare așa cum este prezentat astăzi?

- Întrebarea aceasta se referă la așa-zisul antisemitism al legionarilor. Asupra acestui subiect am scris o carte întreagă, încât mi-ar fi foarte greu să rezum, așa cum îmi cereți. **Vă voi trimite concluziile cărții mele.**

Țin să subliniez câteva fapte. Dintre instituțiile binevenite după evenimentele din 1989 remarc cu toată sinceritatea și cu toată convingerea **"Institutul pentru Studiul Totalitarismului"**. Acesta, prin oameni cu deosebită pregătire profesională, respectând deontologia actului lor intelectual, au scos la iveală o serie de documente care limpezesc această problemă.

Ceea ce se știe foarte puțin sau deloc de către unii care vorbesc despre sentimentele antisemite ale poporului român în prima jumătate a secolului al XX-lea, amintesc următoarele: în România au existat câteva formațiuni politice care își aveau în programul lor preocupări antisemite și care de multe ori au fost confundate cu **Mișcarea Legionară**. Astfel: L.A.N.C. (a lui A. C. Cuza), **Partidul Fascist din România**, precum și formațiunea **"Zvastica de Foc"** au practicat într-adevăr acțiuni violente împotriva evreilor.

Unul din motivele principale care l-au făcut pe Căpitan să se despartă de L.A.N.C. și să întemeieze **Legiunea "Arhanghelul Mihail"** a fost și atitudinea în fața acestei probleme. Un rol important l-a avut și Nicolae Iorga, un antisemit al acelor vremuri. El spunea că **"nu spărgând capetele evreilor"** se rezolvă problema aceasta, ci acționând concurențial în toate domeniile de activitate și mai ales în comerț. Până la urmă, de neînțeles, acuzația pe care prof. Nicolae Iorga i-a adus-o Căpitanului este că tocmai în acest comerț se practică antisemitismul și se pregătesc acțiuni violente. Tot în documentele publicate de **"Institutul pentru Studiul Totalitarismului"** vedem cât de mult a regretat Nicolae Iorga acea scrisoare care a declanșat procesul împotriva Căpitanului și că, deși și-a retras plângerea prin scrisorile din 16, 17 și 18 aprilie 1938, Armand Călinescu s-a autosesizat și procesul a avut loc.

Vă rog deci să reproduceți concluziile mele la cartea **"Mișcarea Legionară și evreii"**, precum și afirmația

comandantului legionar Nistor Chioreanu din Sibiu care spunea că a fi antisemit este un mare păcat creștin și o gravă greșală politică. Regret mult că lucrarea "Mișcarea Legionară și evreii" s-a epuizat, ca și posibilitățile mele materiale. O nouă ediție adăugită ar aduce și mai multă lumină în această problemă controversată.

Câteva documente descoperite în ultima vreme sunt relevante. Articolul din 3 sept. 2003 (pag. 3) din ziarul "România liberă", precum și cercetările istoricului Alex Mihai Stoenescu ("Istoria loviturilor de stat din România", vol. 3, pag. 413) arată clar lipsa de temeinicie a acestor acuzații, mai ales în perioada evenimentelor din ianuarie 1941. La fel și cartea lui Leonid Dimov tipărită în 2004 sub îngrijirea lui Corin Braga.

Am folosit și eu sintagma "antisemitism" deși se știe clar că termenul este fals când se referă doar la evrei, pentru că nu numai aceștia sunt semiti - și nici toți evreii, ci numai o mică parte dintre ei cu origine semitică.

4) Ce părere aveți despre Horia Sima, persoană controversată astăzi în lumea legionară, atât din țară cât și din exil?

- Mă întrebați care este părerea mea despre Horia Sima. Îmi faceți "favoarea" în post scriptum să apreciez dacă pot sau nu, să răspund la această întrebare. De ce nu? Mai ales că părerea mea este foarte clară.

Trebuie să vă avertizez dintru început că în vocabularul meu nu veți găsi termenii de "simist", "antisimist", "dizident", "mexican" și nici acest pleonasm "legionar codrenist".

Eminescu spunea cândva: "Suntem români și punct!" La rândul nostru ar trebui să spunem și, mai ales, să trăim această afirmație: "Suntem legionari și punct!"

Mișcarea Legionară are o ideologie care a fost concepută și apoi scrisă în diferite lucrări de Corneliu Zelea Codreanu, iar la sfârșitul ei s-a iscălit și a pus punct. Nici o literă nu trebuie schimbată sau interpretată eronat din această ideologie.

Mișcarea Legionară însă are și o istorie. În concepția mea, istoricii sunt oameni de o mare cultură în materie, în care documentele abundă din plin. Nenorocirea a făcut ca în decursul vremurilor istoricii, unii dintre aceștia, să poată demonstra un anumit eveniment cu o multitudine de documente și totodată inversul aceluiași eveniment cu tot atât de numeroase înscrisuri. De aceea probabil Căpitanul în "Cărtica șefului de cuib" afirmă la punctul 34: "Să lăsați critica să ne-o facă istoricii, noi avem să cucerim și să înfăptuim cât mai mult și cât mai bine." Și tot la acest punct cu o frază înainte: "Organizația noastră nu este o organizație de critică, de negație, ..."

Ceea ce trebuie să intereseze este ideologia legionară, trăirea ca atare a acesteia. Se aduc lui Horia Sima o multitudine de acuze, dintre care unele, abil formulate, par plauzibile, mai ales pentru cei care nu țin seama de tot ce s-a putut întâmpla ca manipulare, ca regizare sau ca dezinformare în secolul trecut. Dintre acuzele mai puțin importante asupra lui Horia Sima este și afirmația că soția, doamna Elvira Sima, ar fi paralizată la aflarea veștii unui comportament imoral al soțului ei. Întâmplarea a făcut să mă aflu la Madrid când Eugen Rațiu, fratele lui Horia Sima, a adus în casa lui Traian Popescu un geamantan cu documente aparținând celui care de curând murise. Împreună cu prof. Tiana Popa (Argentina) și cu Eugen Rațiu am triat aceste documente. Medic fiind, am fost izbit de un bilet de externare al Elvirei Sima în care diagnosticul era "leuco-nevrazită", adică scleroza în plăci a fibrelor de conducere, mielinizate, ale nevaxului. Această boală are o etiologie puțin cunoscută, probabil autoimună sau ultravirusală, ducând la paralizii bilaterale. Ori acuzația după care doamna Elvira Sima ar fi făcut un accident vascular cerebral datorită unui șoc psihic determinat de "infidelitatea" presupusă a soțului ei și care produce hemiplegii pe partea dreaptă sau stângă a corpului, cade.

Sigur că față de celelalte acuze, cea descrisă mai sus este minoră. Totuși dovedește clar cum poate fi rău interpretat un eveniment banal.

Adesea sunt întrebat asupra unui fapt controversat din istoria Mișcării Legionare. Răspund interlocutorilor cu toată sinceritatea că mă preocupă ideologia și trăirea legionară, iar asupra evenimentului pus în discuție îi invit să citească orice carte și să-și facă singur propria impresie.

Spre dezamăgirea mea, dintre cei care se afirmă cu vehemență pro sau contra lui Horia Sima sunt unii care nu cunosc și nu respectă nici măcar legile cuibului, poruncile legionare, cele cinci căi de educație legionară și altele, toată "activitatea lor legionară" rezumându-se la acest subiect.

Am trecut de curând prin postul Paștelui. Nu s-a scris nimic - sau foarte puțin - din felul în care vedea Căpitanul acest post, în nici una din publicațiile cu caracter legionar. Mi-a plăcut sinceritatea articolului din "Buciumul" cu titlul "Hristos a înviat, frați catolici, greco-catolici, protestanți sau neoprotestanți!"

Reîntorcându-mă la istorie și mai ales asupra aspectului ambiguu sub care este redată în manuale, vă întreb ce părere aveți despre cartea unui academician intitulată "Istoria adevărată a românilor"? Prin însăși titulatură reiese că tot ce s-a scris de alți istorici până acum ar fi istoria falsă a românilor.

Dragi camarazi, să ne întoarcem cu toții la ideologia legionară. Să o studiem, să o respectăm și să luptăm cât mai mult să o îndeplinim. Să lăsați studiul istoriei puținilor specialiști bine intenționați, celor onești care știu să deosebească binele de rău, adevărul de minciună.

5) În "Hronic legionar" sunt trecute data nașterii unor persoane necunoscute în timpul lui Corneliu Zelea Codreanu precum și unele evenimente mai puțin importante din viața Legiunii. De ce?

- "Hronic legionar" este o lucrare care, așa cum amintesc și în precuvântare, este departe de a fi exhaustivă și într-o continuă dinamică. Neavând date suficiente am amintit de Eminescu, dar nu și de Pârvan și Nicolae Paulescu, despre doctorul Zeana, dar nu și despre doctorul Milcoveanu. Nu am găsit în cimitirul din Țigănești date despre cei doi Comandanți ai Bunei Vestiri și așa mai departe.

Am inserat cu modestie și sinceritate că îl rog pe Bunul Dumnezeu ca celui care va continua și va completa munca mea să-i dea din neoboseala și răvna cu care am cules aceste date.

6) Ce personalități legionare ați cunoscut? Și din Sibiu care are un puternic centru legionar? Vă mai întâlniți cu aceștia în diverse ocazii?

- La această întrebare am răspuns parțial și în celelalte subcapitole. Nu în întregime însă. Mă întrebați de Sibiu. Spre marea mea bucurie vă pot comunica faptul că aici, la Sibiu, laolaltă, nu mulți, dar plini de răvnă, ducem o activitate intensă.

În cadrul filialei județene a Fundației "George Manu" s-au organizat simpozioane, conferințe cu săli pline. La Facultatea de Teologie a fost difuzat filmul "Valeriu Gafencu, sfânt al închisorilor" în fața tuturor doctoranzilor acestei facultăți, iar la Facultatea de Istorie, dl. Constantin Bucescu a vorbit despre opera lui Nichifor Crainic. Nu a fost zi de comemorare să nu fie respectată Biserica a fost neîncăpătoare. Au oficiat laolaltă preoți ortodocși și greco-catolici. Tot în cadrul acestei fundații au avut loc lansări de cărți. Astfel, prof. Ion Coja, ing. Gheorghe Jijie, ca și mine, ne-am lansat cărțile în sala Astra sau la Casa Armatei. Expoziția filatelică cu timbrele exilului românesc din Spania a fost deschisă în orașele Sibiu, Călnădie, Timișoara, Cluj și Iași. Artistul Corneliu Deneșan a vernisat o expoziție cu lucrări de pictură și sculptură la Casa Armatei. În orașul Sibiu funcționează o bibliotecă ce împrumută cărți cu subiect legionar. În ultimii nouă ani s-a participat la manifestările comemorative de la Majadahonda.

În același timp, dar nu în cadrul fundației, A.F.D.P.R. a întreprins acțiuni arhicunoscute: Paraclisul de la Aiud (Gheorghe și Maria Brahonschi), Monumentul eroilor grupului Dabija (preot Gheorghe Bogdan, Gabriel Constantinescu, Zaharie Urdea), Monumentul de la Râmnicu Sărat (familia Banea și Pătrașcu) și multe alte activități.

S-au tipărit în Sibiu, de la evenimentele din 1989, aproximativ 30 de cărți avându-i ca autori pe Dumitru Banea, preot Zosim Qancea, Gabriel Constantinescu, Răzvan Codrescu, Luca Călvărășan, Nicolae Roșcav Munteanu, Adelina Călin, Corneliu Deneșan, Constantin Iorgulescu și Flor Strejnicu.

7) Ce vă place și ce nu în ziarul nostru? Ce sugestii ne dați?

- După umila mea părere, revista dumneavoastră face două greșeli fundamentale:

a) Se adresează tineretului creștin ortodox. Se știe clar că în Mișcarea Legionară procentul de greco-catolici raportat la populația acestui popor depășește pe cea a ortodocșilor. Eu nu pot înmâna această revistă unui camarad greco-catolic, el fiind discriminat încă din titlu.

Îmi aduc aminte de o întâmplare povestită de domnul Ion Gavrilă Ogoranu care, ducându-se la o mănăstire să dea un pomelnic cu numele celor uciși în munți, preotul călugăr l-a întrebat care dintre aceștia au fost greco-catolici pentru a-i elimina din pomelnic. Calm, ca întotdeauna, Ion Gavrilă Ogoranu a împăturit pomelnicul, l-a băgat în buzunar și a plecat. Mai mult nu am de spus. Veți citi în cartea mea ce a însemnat greco-catolicismul

În această Mișcare. Subliniez faptul că sunt ortodox practicant și fiu de preot ortodox.

b) A doua greșeală este insistența cu care continuați fărămîțarea Mișcării Legionare începând încă de la primul număr. Mă refer în special la articolele "Mafalda din strada Plantelor" și "Unire, unire, dar cu cine?"

Patronul acestei reviste, "Acțiunea Română", a făcut și o altă greșeală fundamentală prin publicarea cărții "Cal Troian intra muros" a preotului Dumitrescu-Borșa. Plecând de la formularea tautologică a titlului cărții, care ar duce la repetenție un elev de liceu din partea profesorului de limbă română, până la cuprinsul ei de-a dreptul scandalos.

Mă întreb de ce fiii autorului, intrând în posesia manuscrisului aflat la S.R.I., vi l-au dat, și mai ales de ce dvs., citindu-l, ați editat o carte.

Preotul Dumitrescu-Borșa scrie din introducere, clar: "În tot ce voi scrie nu am pretenția de scriitor și nici gândul ca vreodată să vadă lumina tiparului. Scriu numai pentru voi și la repezeală, neglijând orice formă literară."

Stimați camarazi, de ce n-ați respectat această dorință a preotului Dumitrescu-Borșa? Apariția cărții l-a făcut pe Ion Cristoiu să publice un articol: "Legiunea văzută prin gaura cheii" în nr. 28 din martie 2004 din revista "Historia". Și acest ziarist, departe de a avea sentimente prolegionare se întreabă: "A fost autorul sub influența Securității când și-a scris memoriile?", reamintind apoi despre revista "Pentru patrie" unde căpetenii legionare erau obligate să semneze articole scrise de alții sau, sub presiune, chiar de ei.

Ion Cristoiu, amintind despre o scenă din cartea preotului Dumitrescu Borșa, spunea că "pare a fi ruptă dintr-un film cu copii tâmpiți". Și ziaristul subliniază toate caracterele negative ale legionarului așa cum le-a descris autorul cărții: bețivi, afemeiați, nedisciplinați, bătauși, invidioși, escroci și tot ce poate fi rău în materie de morală.

Vă plac reacțiile declanșate? Și asta nu este decât începutul!

Vă întreb retoric și cu multă mîhnire: De ce l-ați despuiat de odăjdii pe preotul Dumitrescu-Borșa?

Și nu pot să nu vă întreb tot cu amărăciune: v-a plăcut ce s-a întâmplat acum doi ani la Tâncăbești? Eram lângă doamna farmacist Ancuța Banea și prof. universitar Tiana Popa din Argentina. Erau pentru prima oară la Tâncăbești. Au început să plângă în hohote. Cine a fost huiduit? Constantin Buceșcu, acest om atât de talentat în oratorie și dotat cu o memorie formidabilă care a adus servicii deosebite Mișcării Legionare prin toate conferințele ținute pe tot cuprinsul țării ca și la Majadahonda și care și în anii anteriori vorbise la Tâncăbești citând de asemenea și din Horia Sima. Mai dureros însă ni se pare locul unde s-a huiduit și anume, în fața crucii și troitei care amintesc de sugrumarea Căpitanului, Nicadorilor și Decemvirilor și în fața ofrandelor abia sfîșite de preoți pentru a fi împărțite. S-a continuat cu intonarea "Imnului legionarilor căzuți" începându-se cu strofa a III-a.

Comemorarea a fost într-un fel salvată de tinerii din "Noua Dreaptă" care au cântat corect și solemn atât "Imnul legionarilor căzuți", cât și "Sfântă tinerețe legionară". S-a ajuns ca tinerii să dea exemplu vârstnicilor...

Este adevărat că organizatorii hotărâseră să nu vorbească nimeni, dar de la o posibilă indisciplină a domnului Buceșcu până la reacția unui grup de camarazi, printre care sunt convinși că s-au strecurat și agenți provocatori, a fost o neconcordanță care nu trebuia să se întâmple în acel loc sfânt pentru noi!

Dragi camarazi, vă rog să mă iertați pentru cruda mea sinceritate. Să saluți nu e obligatoriu; să răspunzi la salut este un gest elementar al unui om civilizat.

Imaginați-vă că nu v-aș fi spus tot ce aveam pe suflet și mai ales tot ce mă doare mai rău: lipsa unității noastre.

Au fost momente în care pentru același eveniment ne-am întâlnit separat, așa cum s-a întâmplat în 1997 și în 2002 de 24 iunie, sau, și mai trist, la o comemorare în București pentru același eveniment, în aceeași biserică să se facă trei parastase la ore diferite ale aceleiași zile.

Se impune odată pentru totdeauna să ne dăm seama de toți cei care vor fărămîțarea Mișcării Legionare și, cu sufletul curat, mergând din nou la izvoarele ideologiei concepute și trăite de Căpitan, să ne unim în nobila noastră misiune istorică.

A consemnat

Emilian Georgescu

Dreptul nostru la replică

AVÂND ÎN VEDERE CĂ REVISTA NOASTRĂ ȘI-A PROPUȘ SĂ NU PROMOVEZE ÎN CUPRINSUL SĂU DECÂT CEEA CE A CARACTERIZAT LINIA POLITICĂ A LUI CORNELIU ZELEA CODREANU, NE SIMȚIM OBLIGAȚI DE CONSECVENTĂ ȘI DE CREZUL NOSTRU SĂ SCRIM ÎN ACELAȘI NUMĂR CU PUBLICAREA INTERVIULUI DVS., REPLICA NOASTRĂ.

BINEÎNȚELES CĂ ERA MULT MAI SIMPLU SĂ NU ACCEPTĂM PUBLICAREA, ȘI POATE CHIAȚ NI SE VA REPROȘA ACEST LUCRU DE UNII CAMARAZI; NOI, TOTUȘI, SOCOTIM CĂ NU TREBUIE PIERDUT NICI UN PRILEJ DE A NE OPUNE, CU TOATE MIJLOACELE, PERPETUĂRII MINCIUNII.

DVS. AȚI ȚINUT SĂ VĂ SITUAȚI PE O POZIȚIE CARE NU MAI ARE NICI O SUSTINERE LOGICĂ ÎN 2004, CÂND ISTORIA A SCOS LA IVEALĂ TOT CE NU SE ȘTIA DESPRE MIȘCAREA LEGIONARĂ.

NE CEREM SCUZE ANTICIPAT PENTRU CĂ VOM FI NEVOIȚI SĂ LĂSĂM DEOPARTE MENAJAMENTELE. VĂ VOM RĂSPUNDE PUNCT CU PUNCT LA AFIRMAȚIILE DVS.

1) Trebuie să vă avertizăm de la început că, din punctul nostru de vedere, nu există decât **legionari și simiști**.

2) Fiindcă faceți trimitere la Alex. Mihai Stoenescu, istoric de mare valoare, și ne reamintiți spusele Căpitanului: "Să lăsăm critica să ne-o facă istoricii", vom utiliza și noi aceeași sursă de informație:

3) Nu vi se pare ridicol și pueril ca la întrebarea despre Horia Sima să ne povestiți despre presupusul rău pe care i l-a făcut soției sale? Pur și simplu am rămas uluiți! Cam ce ați putea gândi despre noi servindu-ne așa o "prăjitură"?

Nu o mai lungim și vă reproducem din cartea recomandată chiar de dvs.: Alex. Mihai Stoenescu - "Istoria loviturilor de stat în România", vol. 3: "Mișcarea Legionară a lui Horia Sima", pag. 332 - 333:

"După cum s-a observat, autorul acestui studiu face distincție voită între organizația lui Codreanu și ceea ce cunoaștem sub aceeași denumire sub Horia Sima. Mișcarea Legionară a fost decimată în doi ani succesivi de asasinare: 1938, 1939, iar la conducerea rămășițelor ei a fost propulsat de către Moruzov, șeful S.S.I., un agent al său, Horia Sima."

"Numerosi legionari îl acuzau pe Sima pentru violentele declanșate fără ordin (ba chiar împotriva ordinului - n. n.), pe timpul cât Codreanu era în închisoare, cu scopul de a provoca asasinarea acestuia."

"Horia Sima afirmă în amintirile sale că a fost desemnat succesor al lui Codreanu pe 6 sept. (1940) de către un For legionar numit tot de el"

"Forul legionar cel constituit sub prigoană după moartea lui Codreanu nu va valida niciodată prezenta lui Horia Sima la conducerea Legiunii și din aceste motive organizația a cunoscut numeroase convulsii interne, dar a permis și supraviețuirea ideii că Mișcarea Legionară condusă de Codreanu este altceva decât cea condusă de Horia Sima" (din fericire - n. n.)

"Elita sa intelectuală care a cuprins cele mai strălucite minți interbelice (...) va dispărea asasinată sau îndepărtată din Legiune."

În același volum și capitol: "Căpitanul a fost un idol, Sima era dominat de filosofia bombe!" (Armin Heinen)

Cităm în continuare: "Numai din septembrie 1940 putem vorbi despre caracterul terorist explicit al Mișcării Legionare."

Apropos de 6 sept. 1940 și de continuitatea și continuarea comandamentelor legionare ale Căpitanului: Circulara nr. 58 - "Niciodată Mișcarea Legionară, pentru a birui, nu

va recurge la ideea de complot sau lovitură de stat."

4) Poate ne puteți da exemplul de un istoric "specialist și bine intenționat" care scrie pozitiv despre Horia Sima.

5) Poate că a fost o stângăcie din partea noastră specificarea de "ortodox" din antet.

Popular, această problemă se numește "nod în papură". Pentru dvs. care știți că în Mișcare au fost și evrei creștinați (mai mult sau mai puțin creștini), este clar că nu poate fi vorba de o "discriminare" pe această temă.

Oricum, poate nu știți, președintele Senatului Legionar în funcțiune, Nelu Rusu, este greco-catolic.

A insista pe această temă lasă impresia că se caută crearea de probleme în mod artificial.

6) În legătură cu afirmația "insistența cu care continuauți fărâmițarea Mișcării Legionare" credem că este lipsită de temelie: nu a existat și nu există decât o Mișcare Legionară, iar **SIMISMUL este O SECTĂ DERIVATĂ din Mișcarea Legionară care a pus și pune în pericol Legiunea prin pretențiile nejustificate la descendență și activitate în numele acesteia.**

7) Prin definiție, într-adevăr, "cal troian" înseamnă dușmanul din interior. În fapt, calul troian a existat în două ipostaze: în afara cetății și înăuntrul ei. Părintele Dumitrescu-Borșa a prezentat "calul troian", pe Sima adică, în ambele ipostaze: în afara conducerii legionare (fără putere de decizie) și apoi chiar în centrul comandamentului. Accentul este pus însă pe cea de-a doua ipostază, de aici și licența, pentru a atrage atenția. Probabil că acuzația de tautologie se datorează dezvăluirilor incomode despre Horia Sima. Aceste dezvăluiri, însă, coincid cu istoria obiectivă.

8) Apreciați cuprinsul cărții ca "de-a dreptul scandalos". Nu vă contrazicem, numai că socotim aprecierea ca mult prea blândă. V-am sugera să o citiți și să îi dați calificativul care îi merită: **toate**

MANEVRELE CRIMINALE ale lui **HORIA SIMA** de a pune mâna pe conducerea Mișcării, începând cu favorizarea asasinării Căpitanului (vezi atentatele din nov. 1938), cu provocarea - fără dubii - a asasinării a sute de legionari în frunte cu Statul Major Legionar (care îi stătea în cale), prin asasinarea lui

Armand Călinescu - cu toată opoziția conducerii legionare din închisori și din refugiu; continuând cu încercările ulterioare de a asasina pe prof. Ion Zelea Codreanu, tatăl Căpitanului, pe frații Căpitanului, pe preotul Ion Dumitrescu-Borșa, comandant al Bunei Vestiri și erou în lupta antibolșevică, etc. etc.

Vi se pare cuprinsul acestei cărți "scandalos"? Doar atât?

9) Cum se putea gândi preotul Ion Dumitrescu-Borșa că va veni căderea comunismului (el a murit în 1981); pentru a lăsa cu limbă de moarte sarcina tipăririi?

De ce ne-a dat fiul acestuia cartea? Simplu: este membru al "Acțiunii Române".

10) **Ion Cristoiu** își face meseria cum știe dumnealui. Poate trebuie să plătească tribut pentru alte scrieri favorabile Mișcării Legionare: Ion Cristoiu a dat, pentru prima oară în existența acestei țări, pe un post TV de audiență națională, și la o oră de maximă audiență, imagini cu: Casa Verde, fostul sediu legionar din Gutenberg, biserica Sf. Ilie Gorgani, scene din comemorarea de la Tâncăbești din nov. 2003, discursul Căpitanului păstrat pe bandă audio. **Nu aveți considerație pentru toate acestea? De ce?**

Ne permitem, totuși, să vă cităm din articolul lui Ion Cristoiu care ni-l dați ca exemplu de reacție negativă la memoriile preotului Dumitrescu-Borșa: "**Autorul vrea să facă din ele nu numai o dare de seamă a unei vieți care a creat probleme familiei, dar și o îndrumare, un text**

dedicat mai ales fiilor, cărora li se adresează direct".

"Dacă ar fi fost scrise cu intenția de a fi denigrat Garda, atunci autorul ar fi trecut peste momentele de deșănțare morală, preocupat să se delimiteze de dezmățul celorlalți, și, în același timp, ar fi făcut așa-zise dezvăluiri menite a confirma acuzații grave aduse lui C. Z. Codreanu: finanțare de nemți, sprijinul dat de Carol al II-lea, imoralitatea. Dumitrescu-Borșa nu se pretează la așa ceva. De unde tragem concluzia că așa erau majoritatea legionarilor: niște oameni normali." (n. n.: ați fi vrut poate să spună că erau ... anormali?);

"Dacă ar fi fost scrise sub influența Securității, cartea ar fi sărit peste acest moment fundamental în înțelegerea Căpitanului ca o personalitate de excepție."

Înfățișând lucrurile așa cum au fost, memoriile lui Dumitrescu-Borșa sunt un elogiu al Căpitanului. Mai puternic decât scrierile elogioase. Mai puternic, deoarece e mai credibil." (Ce anume vă deranjează de aici? Faptul că memoriile n-au fost scrise sub influența Securității? Faptul că l-a înțeles pe Căpitan ca personalitate de excepție și că mărturisește aceasta? Sau cumva faptul că memoriile sunt CREDIBILE? Și credibilitatea memoriilor vă supără în legătură cu DEZVĂLUIREA CRIMELOR LUI HORIA SIMA...)

11) Prezentarea tinerilor care mergeau în "campanie electorală" pare cam "colorată", dar faptul că participau la viață cu pasiunile inerente vârstei, face din ei niște eroi atunci când această viață care le place este sacrificată pe altarul patriei și al Legiunii.

12) "**Reacțiile declanșate**" au început înainte de 1927! Dacă dvs. vedeți că defăimarea Mișcării Legionare a început acum (citez: "**și asta nu este decât începutul**"), nu putem decât să rămânem muți de uimire! Dar nu atât de muți, încât să nu vă răspundem.

13) La patetica întrebare "**De ce l-ați despuiat de odăjdii pe preotul Dumitrescu-Borșa?**" vă răspundem că nu am făcut-o noi. În mod evident îl dezbrăcase demult eroul dvs., Horia Sima (credem că ați citit "**Sfârșitul unei domnii sângeroase**" și "**Era libertății**").

14) Ce s-a întâmplat la Tâncăbești acum doi ani ne reproșați degeaba - sau poate nu degeaba: cu intenție!

"Legionarii" simiști și-au călcat cuvântul dat?!

DI. Bucescu a început cuvântarea domniei sale înainte ca preotul să termine slujba religioasă.

Huiduielile au fost ca o răbufnire de protest la ditirambe de d-lui Bucescu la adresa "Comandantului", tocmai în fața troitei de care amintiți și care ar fi trebuit să îi deștepte bunul simț de a nu vorbi în acel loc și la acea dată de distrugătorul operei lui Corneliu Zelea Codreanu.

Serviciile aduse de dl. Bucescu cu discursurile d-sale sunt servicii aduse simismului, nu Mișcării Legionare.

15) "**Noua Dreaptă**" și-a început festivitatea după plecarea autobuzelor spre București, deci în fața cui a fost salvată comemorarea?!

16) Sfârșitul interviului sună încurajator: "**mergând din nou la izvoarele ideologiei concepute și trăite de Căpitan**". Acest "**din nou**" reprezintă marele adevăr al interviului dvs. Spuneți-le simiștilor că este de datoria lor să-și pună cenușă în cap și după aceea îi vom primi în rândurile Mișcării Legionare.

Noi nu am plecat niciodată de la "izvoarele ideologiei concepute și trăite de Căpitan" pentru a fi nevoiți să mergem "din nou".

Trăiască Legiunea și Căpitanul!

P.S. Probabil, fără să vreți, ați spus: "**ideologia concepute și trăite de Căpitan**". Ați uitat să adăugați "**și de marea masă a Mișcării Legionare**". Ne îngrozește dictonul simist "**Codreanu - fondatorul, Sima - formatorul**".

Redacția

ANTONIO DE OLIVEIRA SALAZAR

În prefața cărții "Salazar și revoluția în Portugalia", autorul ei, Mircea Eliade, deschide două întrebări fundamentale și anume:

"Este realizabilă istoricește o revoluție făcută de oameni care, cred, înainte de toate în primatul spiritualului?" și alta:

"Cum s-a putut ajunge la o formă creștină a totalitarismului în care statul nu confiscă viața celor ce-l alcătuiesc și persoana umană își păstrează toate drepturile sale firești?"

Răspunsul dat de autor se rezumă la constatarea că **REVOLUȚIA MORALĂ ȘI POLITICĂ A LUI SALAZAR A REUȘIT**, iar la ce-a de a doua întrebare, Mircea Eliade trimite la formula creștină enunțată de Fericitul Augustin: **"iubește și apoi fă ce vrei"**. Iubirea și caritatea este purificatoare, iar în acest fel "omul purificat își poate exercita în voie toate libertățile" fără să atenteze la liniștea semenului lui, fără să atenteze la liniștea colectivității.

Regimul lui Antonio de Oliveira Salazar a reușit să creeze în Portugalia cetatea preconizată de Platon, cetatea condusă de filosofi - aproape toți colaboratorii lui erau tineri profesori universitari.

"Dictatura" lui Salazar trebuie înțeleasă în înțelesul său antic. Ea s-a manifestat prin austeritate și ordine economică.

Salazar a făcut întotdeauna deosebirea dintre democrație și demofilie. A fost un demofil și nu un democrat (ca, de altfel, și Corneliu Zelea Codreanu). (demofilie = dragoste de popor, care nu este totuși cu democrația - care înseamnă conducerea poporului de către popor).

Privire generală asupra dezastrului Portugaliei

Începutul secolului XX a găsit Portugalia într-o gravă criză economică și politică. Din vechiul imperiu portughez nu rămăsese decât dezordine, inflație monetară, persecuții religioase, revolte, jafuri. Regele Carlos I fusese asasinat (1908) de către o grupare teroristă, iar urmașul său, regele Manoel, ultimul descendent al dinastiei de Braganza, a fost înlăturat de la tron și s-a declarat republica. Primele măsuri adoptate au fost separarea Bisericii de stat, persecuții religioase, detenții arbitrar, acordarea dreptului de grevă. Inflația monetară a luat proporții catastrofale, la fel instabilitatea politică: nu mai puțin de 16 lovături de stat au urmat până în 1928. Descompunerea politică era agravată și de o activă agitație comunistă. Încercările unei junte militare formate din trei generali de a stabili situația au eșuat. O dictatură militară a reușit pentru un scurt timp să restabilească ordinea în stradă, să evite instabilitatea guvernamentală, dar nu a avut soluții să oprească dezastrul financiar. Primul război mondial, cu toate că Portugalia participase de partea aliaților, a precipitat țara într-o gravă criză economică. Finanțele țării dezastruoase, bugetele deficitare, parlamentul și administrația corupte în toate sectoarele vieții publice.

Apariția lui Salazar în viața publică

A fost momentul în care s-a făcut apel, pentru a doua oară, la un tânăr profesor de economie politică și de finanțe de la Universitatea de Drept din Coimbra, la Salazar.

În 1926 primise portofoliul Finanțelor la care însă a renunțat după trei zile, dându-și seama că nu va putea realiza nimic cu un guvern neputincios.

La 26 aprilie 1928, la solicitarea președintelui țării, mareșalul Carmona, Salazar a acceptat să preia conducerea Ministerului de Finanțe cu o condiție absolută: controlul tuturor cheltuielilor și al deciziilor financiare din țară. El a anunțat într-o proclamație "voiața hotărâtă de a regulariza odată pentru totdeauna viața financiară și cea economică a națiunii ... eu știu exact ce vreau și unde să merg".

Salazar nu era un politician de profesie, era un om de bibliotecă și de catedră, era un specialist sau, cum am spune noi astăzi, era un tehnician. Decis să salveze țara, noul ministru de Finanțe a cerut puteri nelimitate, declarând că în caz contrar se va

reîntoarce la Universitate, dar de data aceasta pentru totdeauna. El a cerut ca țara să se încreadă "în priceperea și cinstea mea, o încredere desăvârșită, dar calmă și senină, fără entuziasm exagerat sau descurajare ... Țara are toată libertatea să cerceteze, să facă observații cuvenite, să discute, dar va trebui să se supună ori de câte ori voi găsi de cuviință să poruncesc".

Situația internațională era gravă. Criza economică începută în Statele Unite, în faimoasa Vinere Neagră, se repercutase și în Europa. România nu făcea excepție: creditul se prăbușise, mari bănci au dat faliment.

Portugalia a fost una din singurele țări europene ocolită de criză. Bugetele întocmite și supervizate de Salazar s-au încheiat cu excelente importante. Pentru prima dată în istoria ultimelor veacuri, Portugalia a cunoscut o asemenea situație.

Măsuri de însănătoșire a țării

- Financiare

Însănătoșirea financiară a fost posibilă prin ordinea instaurată în veniturile și cheltuielile țării, prin crearea unui sistem de impunere și percepere a impozitelor pe baze raționale, prin un nou regim al evidențelor contabile, prin asigurarea stabilității monetare, prin organizarea creditului, prin măsuri care au dus la suprimarea cumulului, a sinecurismului, a clientelei politice, într-un cuvânt, prin suprimarea profiturilor.

A fost lichidată datoria externă a țării, a fost instituit un regim strict de economii, a fost lichidată incuria administrativă prin purificarea și reorganizarea ei, a fost demarat un program vast de înzestrare a țării: mărirea rețelei de șosele și căi ferate, a sistemului de învățământ, de sănătate și alte multe îmbunătățiri.

- De ordin general

Dar dacă asanarea financiară era o condiție esențială a propășirii țării nu mai puțin importate erau cele de ordin general: întărirea autorității statului, asigurarea stabilității guvernamentale, înlocuirea democrației parlamentare considerată a fi nepotrivită cu firea poporului portughez și cu slaba maturitate politică a lui.

O serie de decrete au dizolvat masoneria și o serie de organizații secrete considerate pernicioase pentru ordinea din țară, au pus bazele organizării corporative, au garantat proprietatea privată, au încurajat inițiativa particulară, au reglementat condițiile de muncă ale salariaților.

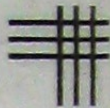
Salazarismul a creat Statul Nou (Estado Nova) susținut de întregul popor portughez. Sub controlul puterilor statului a fost creat ceea ce se cheamă tipul de "economie autodirijată" capabilă să asigure în fiecare ramură economică solidaritatea intereselor capitalului și ale muncii și echilibrul dintre diferitele ramuri economice. Moneda națională escudo a devenit una dintre cele mai stabile monede europene, bugetele s-au echilibrat și au devenit chiar excedentare, finanțele țării s-au însănătoșit, s-a asigurat propășirea generală a țării.

Salazar - creștin profund credincios și tradiționalist

Ministrul de Finanțe din 1928, și coordonator al mai multor ministere, Salazar a dirijat din 1933 întreaga politică a statului instituind un regim autoritar și nu totalitar cum îl prezentau unii denigratori. Un regim autoritar, de austeritate severă, de disciplină socială, politică și, în primul rând, de ordine economică.

Ieșit din păturile sociale modeste, tatăl lui era un modest cultivator de pământ, Salazar era un profund credincios catolic. Pentru el înălțătatea era dată fortelor tradiționale: biserica, armata, familia, agricultura, națiunea și organizarea corporativă.

Salazar a fost un anticomunist convins. L-a sprijinit pe generalul Franco pe plan economic, diplomatic și militar.

Sărbătorim Înălțarea Domnului Iisus Hristos (anul acesta, la 20 mai). În această zi, a Înălțării Domnului și a înălțării noastre în Hristos, sărbătorim și pe eroii neamului. "Este ziua cea mai indicată pentru pomenirea lor, a celor care s-au adus jertfă pentru noi", scrie preotul Boris Răduleanu în "Semnificația marilor sărbători creștine".

Pomenindu-i, le arătăm recunoștința noastră față de ei, realizăm legătura cu cei ce au murit în tranșee, în închisori, arși, strangulați, înecați, schingiuiți, știuți sau neștiuți.

"Iartă-i, Doamne, pe toți ai mei. Primește-i sub scutul Tău." (Corneliu Zelea Codreanu) Hristos a înviat! Și noi, deci, vom învia! Vom învia spre o viață nouă, și spirituală și fizică. Într-acolo mergem prin Învierea Lui. Istoria nu se încheie cu sângele care se varsă și nici cu mușuroiul de pământ.

O să vă mirați, poate că găsiți la rubrica "Actualitate" câteva vorbe despre Înălțare. Vă lămuresc printr-o întâmplare foarte semnificativă povestită de camaradul Jenică Bukiu:

"Eram la Canal în baracă și noaptea făcea de planton un deținut care dădea raportul când venea ofițerul de serviciu. De obicei, raportul suna cam așa: "Să trăiți, d-le ofițer, în timpul serviciului meu nu s-a întâmplat nimic."

În seara de Paști era de planton minunatul poet basarabean Andrei Ciurunga, numit "poetul Canalului". Vine ofițerul de serviciu și Andrei Ciurunga, în poziție de drepti, îi spune:

"Să trăiți, d-le ofițer, în timpul serviciului meu a înviat Iisus Hristos!"

Ofițerul a rămas cu gura căscată și l-a pedepsit cu trei zile de carceră. Întâmplarea a făcut înconjurul Canalului."

Nicoleta

PRESĂ ROMÂNEASCĂ ÎN BUCOVINA DE NORD

În nr. 6 al revistei noastre (febr. 2004) am publicat o pagină specială în care am reliefat conținutul, precum și aspectul grafic al câtorva publicații românești bucovinene - în speță "Arcașul", "Glasul Bucovinei", "Zorile Bucovinei", "Junimea", "Septentrion literar", "Familia", "Concordia", precum și revista pentru copii "Făgurel", care apar în grafie latină, în regiunea cernăuți, lucru care desigur, nu face decât să ne bucure.

Iată însă că am mai primit și alte câteva publicații pe care le prezentăm succint cititorilor noștri, întregind astfel panorama presei românești locale.

Libertatea Cuvântului

Adresa: Strada 100, Cernăuți, tel. 0373 104021, 104022, fax 0373 104021, 104022, e-mail: libertatea@cernauti.ro

Ziarul Administrației Regionale de Stat și al Consiliului Regional Cernăuți

dl. Ștefan Broască. Ziarul este cel mai vechi ca apariție în grafia latină, primul număr apărând în 1990, cu motto-ul sugestiv "Hai să dăm mână cu mână", întrucât se adresează comunității românești din regiunea Cernăuți. Majoritatea articolelor tratează probleme care interesează în cel mai înalt grad minoritatea românească din oraș, dar și reportaje din diferite comune, precum și un ciclu de însemnări despre vechile biserici românești din Cernăuți.

"LIBERTATEA CUVÂNTULUI" este ziarul administrației regionale de stat și al Consiliului regional Cernăuți, cu apariție săptămânală, având 16 pag., într-o îngrijită ținută grafică, redactor șef fiind Romeo Crăciun.

Articolele abordează teme dintre cele mai diferite: culturale, economice, laice, sportive, dar și de divertisment, medicină, învățământ etc.

O altă publicație este "PLAI ROMÂNESC", tot un săptămânal, al cărui redactor este

Hai să dăm mână cu mână... PLAI ROMÂNESC

Ziar independent al comunității românești din regiunea Cernăuți
Redactor-șef Ștefan Broască

Monitorul Hliboca

"MONITORUL DE HLIBOCA" este un săptămânal social-politic de informație și are ca motto "Nu lăsa pe mâine", ceea ce sugerează promptitudinea abordării problemelor din raionul care are majoritatea locuitorilor de etnie română. Numele redactorului șef este Nicolae Șarpe.

Termin prezentarea cu "MESAGERUL BUCOVINEAN", cea mai recentă publicație românească,

startul datând din luna martie a.c. Este, de fapt, o monitorizare comună a ziarelor raionale din regiunea Cernăuți (amintim raioanele: Hliboca, Storojineț, Noua Suliță, Herța, Hotin, Vijnia, Securenii, Putila, Chițimani, Chelmenți, Zastavna) prin care persoanele abonate la unul dintre publicațiile enumerate până acum va avea posibilitatea să afle, selectiv, ce scriu celelalte. Publicația apare în două limbi, ucraineană și română, cu un tiraj de 46844 și, respectiv, 8856 exemplare format A3 în 16 pag. Colegiul de redacție îl constituie cei 11 redactori șefi ai ziarelor raionale din regiunea Cernăuți. Coordonatorul ediției românești este Nicolae Șapcă, redactor șef al "Monitorului de Hliboca".

Mesager bucovinean

Publicație independentă a administrației regionale de stat și a Consiliului Regional Cernăuți

E. Ghiocel

O legiune de voluntari portughezi au luptat de partea generalului împotriva comuniștilor spanioli și a brigăzii roșii internaționale. Prin Portugalia a putut intra în Spania echipa de elită legionară din care au căzut eroic la Majadahonda, Ionel Moța și Vasile Marin.

De altfel între Mișcarea Legionară creată de Corneliu Zelea Codreanu și salazarism a existat o reală afinitate. Amândouă s-au născut ca o reacție împotriva politicianismului corupt și corupător; s-au născut pentru a pune în valoare forțele vii ale națiunii; amândouă s-au născut pentru a face față pericolelor comuniste, au crezut în nevoia de ordine politică socială și morală.

Și astăzi am putea spune și noi, ca Salazar, că "Patria și solidaritatea națională, familia, valoarea spirituală a vieții, respectul datorat persoanei umane, obligația de a munci, superioritatea virtuții, caracterul sacru al sentimentelor religioase... iată ceea ce constituie esențialul pentru formarea spirituală și morală a cetățeanului în noul stat".

Așa cum s-a mai spus, încă din 1937, de către un politolog român, Andrei Corteanu, "ne-ar trebui și nouă un Salazar!"

Radu Constantin

TRAIAN BRĂILEANU

1882 - 1947

Unul dintre cei mai mari sociologi români, profesor universitar, ministru al Educației Naționale
Membru al Senatului Legionar de la constituire

Moto: "Sentimente ca naționalismul nu au nevoie de demonstrație logică. Dragostea de Neam și de Patrie nu aparțin rațiunii. Dar rațiunea intră în drepturile ei când e vorba de a descoperi și organiza mijloacele pentru înfăptuirea idealului." (Traian Brăileanu)

Născut la 14 sept. (Ziua Crucii), în 1882, la Bălca, lângă Rădăuți (Bucovina)

Studii universitare la Cernăuți (doctorat 1908) - și la Viena

Profesor de Sociologie, Politică și Istoria Filosofiei la Universitatea din Cernăuți între anii 1920-1940

Teoretician al naționalității în sociologie

Întemeietorul Grupului "Iconar" (la Cernăuți, în 1931, grup din care au făcut parte: Mircea Streinul, Ion Roșca, George Drumur ș.a.)

Directorul revistei *Însemnări Sociologice* din Cernăuți între anii 1935-1940

A întemeiat tabăra legionară de muncă de la Rădăuți (Bucovina), construind biserica Sf. Arhanghel Mihail

Parlamentar pe listele Partidului *Totul Pentru Țară* la alegerile din dec. 1937

Martor al apărării în procesul lui Corneliu Zelea Codreanu din 1938

Ministru al Educației Naționale, Cultelor și Artelor (1940-1941)

A condus la Sibiu revista *"Înălțarea"* (1940-1941)

Arestat pentru un timp după evenimentele din ianuarie 1941, a fost pus în libertate

Rearestat de comuniști în 1946, depus la închisoarea Aiud, fiind asasinat prin exterminare fizică în 1947

OPERA:

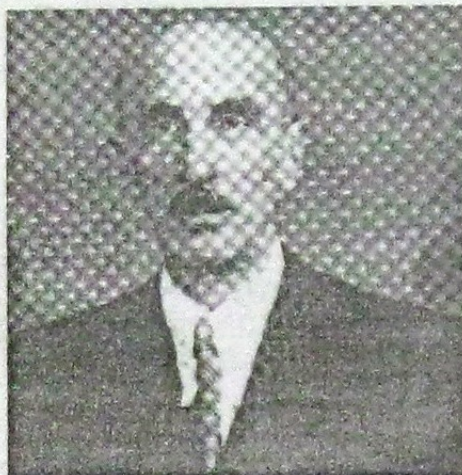
1) **Lucrări de sociologie științifică:** *Introducere în Sociologie* (1923); *Sociologie generală* (1926); *Ethik und soziologie. Ein Beitrag zur Lösung des problems - individuum und Gesellschaft* - Tipografia Mitropolitului Silvestru, Cernăuți, 1926; *Politica* (1928); *Istoria teoriilor sociologice* (curs - 623 pag.) (1937); *Statul și comunitatea morală* (1937); *Teoria comunității omeneste* (1941) - *Însemnări Sociologice* - Cernăuți (1935-1939), București (1940) - apariție lunară

- studii și articole în periodice: *Cultura și Politica* - în *Junimea Literară* XI Cernăuți (1915); *Soziologie und Politik* - în *Archiv für systematische Philosophie und Soziologie* - Berlin, XXI (1928); *Soziologie in Rumänien* - în *Kölner Vierteljahreshefte für Soziologie*, V (1925/26); *L'Etat et la communauté morale (Essai philosophique)* - în *Revue Internationale de Sociologie*, Paris, 39, Nr. VII-VIII, 1931; în *Revista de Pedagogie*, Cernăuți, 1932 - 1934; *Filosofia socială a lui Vasile Conta, Originele Metafizice. Încercare asupra temeiurilor metafizice ale sociologiei, Sociologia lui T. G. Masaryk, Fundamentarea biologică a sociologiei și importanța ei pentru teoria și practica pedagogică, Sociologia în învățământul superior și secundar, Noi teorii politice, Essai sociologiques sur la liberté humaine*. În: *Révue Internationale de Sociologie* - Paris, Janvier-Février, 1937

2) **Scrieri filosofice:** *Despre condițiunile conștiinței și cunoștinței* (1912), *O carte nouă despre Schopenhauer* (în *Revista de Pedagogie*, VIII, 1939),

- traduceri din Immanuel Kant: *Întemeierea metafizicii moravurilor* (1929), *Critica rațiunii pure* (1930), *Critica puterii de judecată* (1940), *Ideea unei istorii universale. Ce este 'Luminarea'?* *Începutul istoriei omenirii - Spre pace eternă.* (1943)

3) **Scrieri politice:** *România și criza europeană* (în *Junimea Literară*, X, 1913), *Aurel Onciul și ideea democrației* (în *Școala*, VI, 1921, Cernăuți), *Structura societății bucovinene înainte și după Unire* (în *Societatea de Măine*, I, Nr. 21, Cluj), *Problema*

Capitalei (în *Convorbiri Literare*, XLI, Oct. 1924, București), *Sociologia și arta guvernării (articole politice)* - Ed. *Însemnări Sociologice*, 1937, *Etica, doctrina Legionară și știința socială* (în *Almanahul ziarului Cuvântul*, București, 1941), *Immanuel Kant și noua ordine europeană. Ideea unei istorii universale...etc.*, București, 1943

4) **Scrieri pedagogice** - în *Revista de Pedagogie* Cernăuți 1933 - 1936: *Universitatea țărănească, Rolul social al învățăturilor*

5) **Schițe literare** - în *Junimea Literară* 1904 - 1909: *Irina, Moartea iepii, Grindica, Un flăcău tomnatic, Dihania, Nunta lui Chirilă*

6) **Scrieri didactice:** *Etică pentru clasa VIII-a secundară, Elemente de sociologie pentru clasa VIII-a secundară* - Ed. Națională, Ciornei S. A.,

București, 1935

7) Manuscrise:

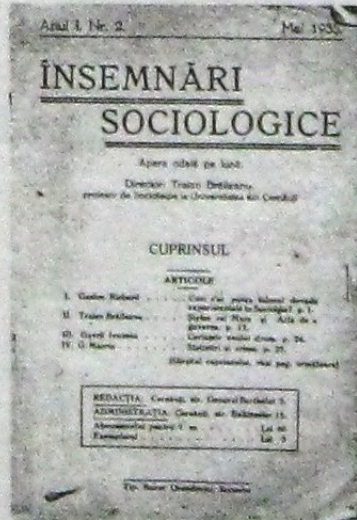
- traducere Immanuel Kant: *Critica rațiunii practice* (1932),
- cursuri universitare 1935 - 1937: *Istoria doctrinelor etice; Istoria doctrinelor politice; Immanuel Kant: Despre educație; Istoria filosofiei antice, medievale, moderne; Estetica generală; Immanuel Kant: viața și doctrina.*

Pentru că suntem în anul "Ștefan cel Mare și Sfânt", și pentru că am prezentat succint personalitatea lui Traian Brăileanu, vă expun părerea sociologului despre domnitor: (sublinierile îmi aparțin)

"Marea autoritate a lui Ștefan față de boierii săi a rezultat și din felul cum Ștefan a știut să câștige dragostea poporului. (...) Ștefan a venit la domnie cu ajutorul boierilor, dar el nu le-a dat voie să asuprească mulțimea pentru a se îmbogăți. Mijloacele de care s-a folosit au fost: **întreprinderi războinice în afară, activitate organizatorică intensă înăuntru.** Dar pentru a învinge asupra dușmanilor din afară și pentru a păstra liniștea și solidaritatea înăuntru, domnitorul trebuie să dispună de un instrument tehnic perfect. **Acest instrument și l-a creat Ștefan: armata națională, armata de țărani.** Din momentul în care boierii deveniră generali ai unei armate puternice sub comanda supremă a unui strateg genial cum era Ștefan Vodă, Moldova se ridică la rangul unui stat puternic, temut de dușmani și respectat de prieteni. (...)

Cei ce l-au cunoscut pe Ștefan cel Mare au văzut și admirat în el pe **principele care a întrunit toate însușirile necesare unui domnitor ideal.** I. Ursu, în cartea sa "Ștefan cel Mare", citează rândurile lui Michevici, din care personalitatea marelui domn ni se înfățișează în deplina ei strălucire: "O! Bărbat glorios și victorios, care ai biruit pe toți regii vecini. O! Om fericit căruia soarta i-a hărăzit cu multă dărnicie toate darurile. (...) Tu ești drept, prevăzător, isteț, biruitor contra tuturor dușmanilor. Nu în zadar ești socotit printre eroii secolului nostru."

(*Însemnări sociologice*, mai 1935 - "Ștefan cel Mare și arta de a guverna")

SPICUIRI DINTR-O CARTE CU CONȚINUT DUREROS:
"ȘASE ZILE DIN ISTORIA BUCOVINEI" - VITALIE VĂRATIC

28 iunie - 3 iulie 1940 - Invazia și anexarea nordului Bucovinei de către U.R.S.S.

În supraoferta de carte - din păcate, cele mai multe ori, la un preț prohibitiv - a trecut aproape neobservată apariția unei lucrări de excepție, care nu ar trebui să lipsească din casa nici unui bun român.

O carte care a apărut la Rădăuți, scrisă de Vitalie Văratîc și intitulată "Șase zile din istoria Bucovinei (28 iunie - 3 iulie 1940)", de fapt o culegere de documente care se referă la modul în care a fost pus în practică odiosul pact Molotov - Ribbentrop, care prevedea că "Germania consimte la anexarea Basarabiei de către U.R.S.S.", prevedere care însă a fost depășită, întrucât a fost anexată și Bucovina de Nord, încalcându-se astfel înțelegerea secretă dintre cele două supraputeri europene.

De fapt, Stalin a vrut inițial să anexeze toată Bucovina, dar, confruntat cu nemulțumirea Fuhrerului, ca să nu-l irite, dar nici să nu pară slab renunțând la toată provincia, s-a mulțumit cu anexarea a numai două județe, **Cernăuți și Storojineț**.

A fost o primă fisură în cooperarea germano-sovietică și a avut o pondere însemnată în decizia lui Hitler de a ataca U.R.S.S. în primăvara anului următor.

Autorul este un istoric basarabean stabilit astăzi în București, care, cu probitate intelectuală, obiectivitate istorică și rigoare științifică, a expus în cele 556 de pagini ale cărții 160 de documente structurate în trei capitole:

1. Confruntarea diplomatică româno-sovietică pentru Bucovina - 56 documente;

2. Retragera armatei române din teritoriul Bucovinei și ținutului Herța, ocupate de trupele sovietice - 56 documente;

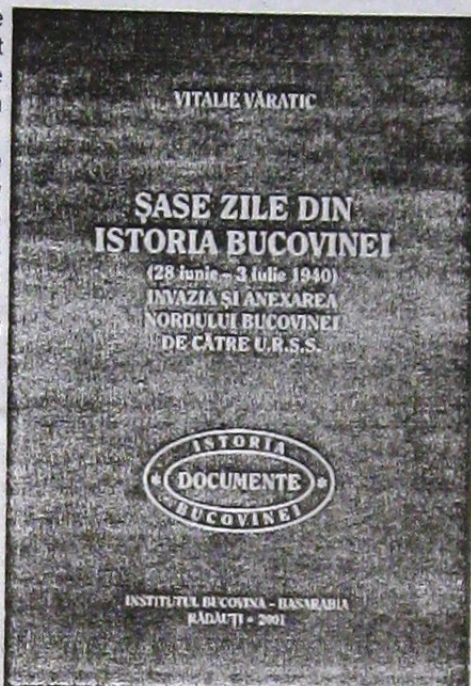
3. Evacuarea administrației civile, protestele față de ocupația sovietică și declanșarea exodului populației - 48 documente.

Părăsirea Bucovinei fără a se trage un foc de armă pentru apărarea ei a umilit nu doar ofițerii, ci toată armata română; a fost umilit poporul român, victimă a agresiunii sovietice, dar și a hotărârii factorilor de decizie de la București de a nu opune rezistență. În documentul 61 citim (din jurnalul de operații al Diviziei 34 infanterie): "Ofițerii și soldații români înapoiți de la București, fie dintre cei care au putut să se retragă, fie dintre cei prinși și apoi eliberați, au declarat plângând că regretă adânc că nu li s-a permis să lupte și să nu cedeze teritoriul fără foc."

Iată relatarea elocventă provenită de la plutonierul Dumitru Doagă, șef al postului de jandarmi Șisăuți (documentul 110): "Trei avioane sovietice mitraliind trenul regimentar al Regimentului 13 Cavalerie, un sublocotenent medic a venit să dea ajutor răniților. Atunci s-a dat jos din tanc un ofițer rus care s-a repezit la dl. sublocotenent medic, i-a rupt epoleții, l-a dezbrăcat de tunică și de pantaloni și i-a luat cascheta de pe cap. După aceea i-a tras un picior în spate strigându-i: 'Ti moldovan mamalijnic, pașol na Ruminia' (tu moldovean mămăligar, pleacă în România!), și dl. sublocotenent medic a plecat în cămașă și izmene."

Un document aparte e cel cu nr. 84. Este vorba de raportul Inspectoratului de poliție Suceava: "Cățiva soldați ruși au dezertat din armată și au trecut la Dornești cu întregul echipament. Ei și-au arătat nedumerirea că România a cedat Basarabia și nordul Bucovinei fără luptă, afirmând că mulți soldați sovietici abia așteptau să înceapă războiul ca să se predea armatei române, iar populația civilă din U.R.S.S. să producă revoluția, fiind cu toții nemulțumiți de conducerea comunistă."

În documentul 139 se arată situația din Cernăuți în primele

zile de ocupație sovietică: "Toate monumentele din Cernăuți, din Piața Unirii - Eminescu, I. Brătianu etc. - sunt înfășurate în pânză roșie. Până la 2 iulie nu fusese distrus nici unul. S-a introdus oficial cursul rublei rusești, fixându-se la 35 lei valoarea sa. A fost introdus serviciul de pază sovietic și al GPU-ului. La fiecare instituție publică staționează câte 2-3 tancuri, făcând de gardă soldați cu baioneta la armă."

În foarte multe documente sunt referiri la acea parte din populația evreiască care a sprijinit cu entuziasm sosirea trupelor sovietice. Spicuiam doar câteva.

Documentul 130: "La 30 iunie ora 21, un grup de circa 40 de evrei au atacat cu focuri de armă depozitul de muniții al garnizoanei Rădăuți;"

Documentul 139: "La Storojineț conducerea o are comunistul avocat Lupuleak, avocatul Strobel, măcelarul Moses Kurzmann zis Pfifer și doctorul Menzer."

Documentul 141: "Vineri, 28 iunie 1940 (decă doar la câteva ore de la primirea ultimatumului!), în Piața Unirii din Cernăuți, circa 200 de lucrători, exclusiv evrei, care aveau cu ei un steag roșu ce avea cusute pe el secera și ciocanul, l-au arborat pe clădirea primăriei, iar pe monumentul Unirii au fost afișate tablourile lui Stalin și Molotov (!), tablourile având dimensiunile de 60/60 cm. Acești lucrători erau sub conducerea cunoscutului comunist evreu Vagnes."

Lista ar putea continua cu alte exemple.

Pare însă de neînțeles cum mulți evrei bogați (bancheri, doctori, negustori, avocați, industriași) au primit cu flori pe soldații sovietici, conștienți fiind că își vor pierde toate bunurile, odată cu desființarea claselor așa-zis "exploatare". Poate, desigur, au vrut să se pună bine cu noile autorități, pentru ca prin gesturile lor să obțină unele funcții de conducere. Eroare! Două săptămâni mai târziu, au început exproprierile și naționalizările, mulți proprietari "burju" luând drumul Siberiei. Listele cu noii conducători ai localităților fuseseră întocmite la Moscova, nu "ad-hoc", cum se credea că ar fi de cuviință...

Să încheiem cu documentul 124 din 2 iulie 1940: "Un număr de peste 12.000 de evrei din toate clasele sociale, de la etatea de 12 ani în sus, au manifestat timp de 2 ore pe străzile Cernăuțiului, înainte de ocuparea lui de către trupele roșii. Manifestanții au adus insulte la adresa României, armatei române, funcționarilor români, care au fost bătuți și mulți dintre ei chiar omorâți (cazul secretarului parchetului, grefierului, al gardianului public de la tribunal). Populația de origine ucraineană a avut o atitudine extrem de cuviincioasă și loială față de români, făcând cordoane pentru a-i proteja de fura evreilor."

Exemplele de rea comportare a populației evreiești din Bucovina, care se bucura de toate drepturile, poate că au contribuit decisiv la luarea de măsuri antisemite, câteva luni mai târziu, și, mai ales, la deportarea lor în masă, în Transnistria, deportare care s-a soldat, regretabil, cu zeci de mii de victime.

Cartea "Șase zile din istoria Bucovinei" se citește pe nerăsuflăte. Este o carte dureroasă, invitându-ne să reflectăm mult asupra dramei ce s-a abătut asupra țării în vara anului 1940, și care a fost prima etapă a prăbușirii României Mari.

Emilian Ghika

- În numărul viitor despre Basarabia -

- 1922 – înființarea Asociației Studenților Creștini de către Corneliu Zelea Codreanu (iași) (20 mai)
 1924 – înființarea Frăției de Cruce (la Iași) (4 mai)
 - înființarea primei tabere de muncă, la Ungheni, sub conducerea Căpitanului (8 mai)
 - Corneliu Zelea Codreanu este maltratată împreună cu alți 50 tineri care lucrau la grădina de zarzavat din Ungheni, de către poliști conduși de Manciu (31 mai)
 1925 – Corneliu Zelea Codreanu este achitat pentru împușcarea lui Manciu (26 mai)
 1927 – Corneliu Zelea Codreanu se întoarce de la studii, din Franța, împreună cu Ion Moța, încercând refacerea LANC (18 mai)
 1933 – constituirea echipelor de propagandă legionară, dispuse să meargă cu sacrificiul până la moarte, fapt pentru care s-au intitulat "Echipa morții"; din aceste echipe au făcut parte și martirul legionar Sterie Ciumetti, preot Ion Dumitrescu-Borșa ș.a. (1 mai)
 - apare "Cărticica șefului de cuib" – Corneliu Zelea Codreanu, sub titlul "Fascicola legionarului" (9 mai)
 1934 – deschiderea taberei legionare de muncă din Giulești (cărămidărie și grădină de zarzavat) (15 mai)
 1936 – deschiderea taberei legionare de muncă de la Rădăuți sub conducerea senatorului legionar prof. univ. sociolog Traian Brăileanu; s-a construit biserica "Arhanghelul Mihail" (1 mai)
 - Căpitanul ia atitudine publică față de politica nefastă a lui N. Titulescu de apropiere de Moscova: "De vor intra trupele rusești pe la noi și vor ieși învingătoare în numele diavolului, cine poate să creadă, unde este mintea care să susțină că ele vor pleca de la noi înainte de a ne sataniza, adică bolșeviza? Consecințele? Inutil a le discuta." ("Circulări și manifeste") (30 mai)
 1938 – Căpitanul este condamnat la 10 ani muncă silnică către un tribunal militar format din ofițeri cu cazier, printr-un proces rămas în analele Justiției ca trucaj grosolan, fără probe (pentru deținerea câtorva acte emise abuziv, sub titlul "confidențial", de către Jandarmerie și Prefectură, acte prin care se cerea subordonaților acestora prigonirea ilegală a legionarilor). (27 mai)

Flor Strejnicu

Diverse

Am auzit în câteva rânduri aberația: "Radu Gyr are o mare vină pentru că a creat toate acele poezii cu care a fanatizat o generație. Fără ele, poate, mulți ar fi stat pe la casele lor și n-ar mai fi suferit atât, n-ar mai fi fost omorâți."

Păstrând, bineînțeles, proporțiile, este ca și cum s-ar afirma că Sfinții Apostoli ar fi de vină că au propovăduit cuvântul lui Iisus, pentru că, fără de aceasta, n-ar mai fi fost atâția martiri și mucenici în istoria omenirii!

Și până să scrie Radu Gyr minunatele sale poezii acea generație de aur a luptat, cu prețul vieții. Dar fără acele poezii am fi fost cu toții mai săraci sufletește.

Dl. Jan Bukiu, legionar format în Frăția de Cruce din vremea Căpitanului, stabilit la Chicago după ani de închisoare antonesciană și comunistă, completează: versurile lui Radu Gyr au fost întotdeauna un adevărat balsam, un tonic pentru sufletele tuturor, mai ales ale celor chinuți:

CÂNTECUL

Cântecul te poate ajuta în cele mai grele momente ale vieții. O melodie, o strofă dintr-un cântec te poate salva. Cuvintele unui cântec pătrunzând în adâncul necunoscut al ființei tale te poate determina să supraviețuiești. Poate unii, citind aceste rânduri vor zâmbi, alții poate vor rămâne pe gânduri... Nu este exclus ca cineva să spună: "Da, și eu am trecut prin momente asemănătoare".

În iarna lui 1952-'53 eram la Canal în lagărul de la Gales și, în fiecare dimineață, ne duceau în colonati, până la punctul 78 unde lucram. Drumul era lung, prin vânt, ploaie sau zăpadă și eu eram slăbit și fără îmbrăcăminte de iarnă. În acea zi vântul care în câmpia dobrogeană nu se oprește niciodată, bătea cu furie și intra groaznic de rece prin hainele subțiri.

Simțeam că mă cuprinde frigul, am început să tremur, îmi clănțaneau dinții în gură, nu mă mai puteam opri din tremurat, începuse să-mi fie frică. În dreapta mea, era prietenul meu Ticu Mircescu, colonelul, iar în stânga era Titi Dumitrescu, profesorul, un om de mare suflet. Amândoi au simțit că este ceva în neregulă cu mine; când au pus mâna pe mine s-au speriat de tremurătul meu și m-au întrebat:

- Ce este cu tine, Jane, de ce tremuri în halul ăsta ?

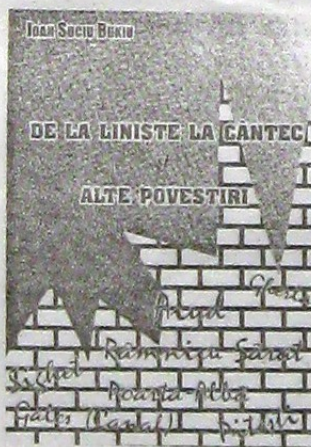
Răspunsul meu a fost și el tremurat:

- Mi-e... frig... foarte... frig...

Atunci amândoi și-au scos fulearele și Ticu mi-a înfășurat gâtul, iar Titi mi-a strâns mijlocul cu al lui. Dar continuam să tremur. Atunci ei m-au luat de câte un braț și am continuat să mergem, strâns lipiți toți trei. Cu tot acest ajutor, continuam să tremur, să-mi clănțane dinții, când, deodată, îmi vin în minte următoarele versuri:

Bătuți de crivățul nebun,

Duși în surghiun, am sângerat,

Cu carnea ruptă în fășii,
Mucenicii ne-au înșpinat.

Și am început să fredonez această strofă încet, abia murmurat, și s-o repet, mereu, mereu, fără oprire.

Deodată, îmi apar în fața ochilor coloanele nesfârșite de eroi și martiri legionari care au suferit frigul, foamea și chinurile închisorilor, fără să murmure, fără să ceară ceva, crezând fierbinte că suferințele lor sunt pentru binele țării și al neamului. Pot spune că a fost ca o minune, am simțit că parcă o mână nevăzută mi-a luat frigul, mi-a oprit tremurătul și am simțit o căldură care îmi inunda sufletul și încet-încet se duce în tot corpul.

Ticu și cu Titi, simțind că nu mai tremur m-au întrebat:

- Jane, te simți mai bine ?

Eu am răspuns fericit:

- Dragii mei, cântecul m-a salvat.

Și le-am recitat versurile pe care am început toți trei să le fredonăm. Apoi le-am făcut următoarea mărturisire:

- De câte ori am fost în situații grele și uneori foarte grele, am simțit o mână care m-a ridicat, m-a ajutat și cred că este mâna Mântuitorului nostru Iisus Hristos, care ascultat rugăciunile măicuței mele dragi sau ale tăicuțului meu scump.

Mă închin și îi mulțumesc Mântuitorului pentru versurile lui Radu Gyr care m-au salvat.

Jan Bukiu

membru în Senatul Legionar

(povestire din cartea "De la liniște la cântec")

M-am obișnuit, ca mai toți locuitorii acestui furnicar cu numele de București, unde aproape orice se vinde și se cumpără, să văd cum zi de zi viața ne este controlată de organele abilitate. Fie simpli polițai care, în multe cazuri, abia scot două vorbe (una dintre ele este "banul", iar cealaltă o înjurătură), fie barosanii de pe la primării (aceștia joacă pe degete viața unui oraș cu 2 milioane și ceva de locuitori). Și ca să vă arăt că legea o face reprezentantul statului, așa cum vrea el, vă voi arăta că mai ales o respectă, dar tot așa cum vrea el!

Sâmbătă 8 mai, de dimineață, mă plimb prin Piața Amzei. Printre mafia țigănească ce-și plătise din timp locul propice pentru bișniță, un bătrân țaran și-a pus o lădiță cu zarzavaturi spre vânzare. Un domn polițai, foarte tanțos în uniformă sa, trece pe lângă mini-taraba țaranului și o dărmă cu câteva lovituri de picior. Să fi făcut țaranul contrabandă cu câteva legături de pătrunjel și mărar? Să fi prejudiciat statul?! Să fi devenit peste noapte atât de intransigent d-nii polițai? Răspunsul e simplu și cunoscut tuturor: polițaiul cu nas de cucuvea nu-și primise șpaga.

Scena a fost și mai cutremurătoare când țaranul s-a îndreptat spre taraba-i dărâmată strigând: "Șefule! Șefule!" Adică cum! Un polițai năpârlit, cu pretenții de reprezentant al statului, bun doar pentru a încasa vreo șpagă, să ajungă șeful unui țaran ce muncește de dimineață până-n seară ca să-și vândă trei verdețuri?

Ăsta-i statul pentru că ăștia sunt oamenii, iar ăștia sunt oamenii pentru că nu sunt educați și pregătiți pentru munca lor, în ciuda declarațiilor sfârșitoare și a pretențiilor.

Căpitanul spunea că dacă pentru a conduce un tramvai e nevoie de școală, atunci pentru a conduce o comună (și cu atât mai mult un oraș sau un județ) e nevoie de școală. Și conform principiului legionar "oratoria ta este oratoria faptelor", Căpitanul a făcut pentru cadrele legionare o astfel de școală, tot pentru ca odată ajunși în funcțiile de conducere legionarii să nu băjbăie, ci să-și facă datoria cât mai bine.

Ideea Căpitanului rămâne în continuare la fel de valoroasă, deși au trecut aproape șaiszeci de ani de atunci. Ne mândrim cu diverse programe de import, dar programul de educație morală aplicat cu succes de către un mare înaintaș este și acum necunoscut celor mulți, sau luat în derâdere (atunci când nu e calomniat).

Și pentru că am amintit despre țigani: o emisiune a postului TVR 2 relatează despre activitatea unora dintre etnicii țigani (nu înțeleg de ce se ascund sub denumirea de rromi) – atât în agricultură, cât și în viața Universității din Timișoara. "Aceștia pe care i-ați văzut muncind și învățând sunt rromii noștri, iar nu cei care se ocupă cu bișnița!" (relatarea nu este întocmai, dar am redat ideea principală.) Să le acordăm așadar un sprijin, dar numai în măsura în care dovedesc prin fapte că merită ajutorul nostru, fără însă a-i ridica în drepturi asupra celorlalți. Pentru că ajutându-i în munca lor ajutăm de fapt societatea să capete mai multă siguranță în a-și valorifica toate resursele posibile.

Stefan Buxescu
elev, 18 ani

Concurs

"ISTORIA CENZURATĂ DE GUVERNELE ROMÂNEȘTI" - premii în cărți -

Condiții de participare: - vârsta max. 35 ani;
- răspunsurile se vor trimite în scris pe adresa sediului, se pot da telefonic sau personal, la sediu, până la data de 15 a lunii următoare apariției ziarului.

Premiile se vor ridica de la redacție.

RĂSPUNSUL LA ÎNTREBAREA LUNII APRILIE: **Ce știți despre Mișcarea studențească?**

a fost dat de Sebastian Chelaru din București, 22 ani, student la Istorie, care a câștigat un exemplar din cartea "Destinul unei generații" a lui Const. Papanace.

RĂSPUNSUL ESTE URMĂTORUL:

Mișcarea studențească a fost o puternică manifestare naționalistă a tineretului român universitar din perioada interbelică, singura de acest gen în istoria României.

Mișcarea a pornit la Cluj prin mari manifestații studențești de stradă, apoi la celelalte centre universitare: Cluj, București, Iași, Cernăuți, pentru lupta împotriva propagandei bolșevice și ateismului care începuseră să se extindă în facultăți și pentru *numerus clausus*. (care însemna limitarea numărului străinilor în universități până la proporția dintre numărul tuturor străinilor și numărul românilor);

"(...) masele nu dau formule, ci indică primejdii."

"Studentii de azi sunt profesorii de mâine, medicii de mâine, inginerii de mâine, magistrații de mâine, avocații de mâine, prefecții de mâine, deputații de mâine, miniștrii de mâine, cu un cuvânt, conducătorii de mâine ai neamului în toate domeniile de activitate."

"Datoria universităților este către nația lor, pentru care trebuie să pregătească conducători în toate domeniile, și care nu pot fi decât naționali."

"Este cineva care susține că România trebuie condusă de streini?"

"Deci problema evreiască nu naște din ură de rasă."

(Corneliu Zelea Codreanu – "Pentru legionari")

Caracteristica remarcabilă a mișcării studențești este că revendicările nu erau de ordin material, ci "se ridicau dincolo de

nevoile unei generații, împletindu-se cu liniile mari ale neamului" (Corneliu Zelea Codreanu – "Pentru legionari")

Mișcarea studențească s-a îndreptat și împotriva presei mincinoase și înstrăinate:

"Presa aceasta

- atacă ideea religioasă, slăbind rezistența morală...
- împrăștiie teorii antinaționale, rupându-l de pământul țării...
- prezintă fals interesele noastre românești...
- înalță mediocritățile și oamenii capabili de corupțiune...
- otrăvește sufletul neamului, dând zilnic și sistematic publicitate crimelor senzaționale...

(Corneliu Zelea Codreanu – "Pentru legionari")

Parcă ar vorbi astăzi, de presa din zilele noastre!

La 10 decembrie 1922 delegați din toate centrele s-au adunat la București, au stabilit esența mișcării și revendicările și au declarat lupta (grevă generală) până la rezolvarea acestor puncte. De atunci, ziua de 10 decembrie a devenit ziua studentimii române.

(Notă: Greva a durat tot anul univ. 1922 – 1923; revendicările nu au fost satisfăcute, dar "importanța lui 10 Decembrie nu stă în faptul că s-au făcut anumite revendicări, ci în năzuința de a se formula revendicări" - Const. Papanace – Destinul unei generații)

La 23 martie 1923 s-a înființat LANC (liga Apărării Național Creștine) sub conducerea prof. A. C. Cuza, Corneliu Zelea Codreanu fiind responsabil cu organizarea pe țară.

(Mai târziu, viitorul Căpitan dezamăgit de antisemitismul violent și de politicianismul Ligii, a fondat propria organizație, Legiunea).

Legiunea "Arhanghelul Mihail" și Garda de Fier?

ÎNTEBAREA LUNII MAI: În ce temei au fost dizolvate
PREMIU: "Evocări" – Const. Papanace.

Mircea Cozescu – Ștefănești Argeș: Una dintre datoriile noastre este și apărarea memoriei marilor personalități legionare atacate pe nedrept de pigmei. Dar asta nu e polemică, ci restabilirea adevărului istoric. Acesta este și "of"-ul dușmanilor: acum, având revista, putem să apărăm mai eficient adevărul.

Dinu Popovici – Brașov: Bineînțeles că în fiecare an vom scrie, în ianuarie, despre Ion Moța și Vasile Marin, iar în septembrie despre elita legionară masacrată. Nu vă îngrijorați, pentru că subiectele sunt inepuizabile: nu ne vom repeta.

Costică Veru – Timișoara: Nu purtăm "război împotriva lui Horia Sima", ci restabilim adevărul desfigurat de simiști și informăm tineretul. Cum Sima nu poate fi scos din istoria legionară, nu se poate nici "așterne tăcerea" asupra lui. Lozincă lansată chiar de simiști: "Cultivăm ce ne unește și respingem ce ne dezbină". Înseamnă să cultivăm ideologia Căpitanului (punctul de plecare, de referință) și să-l respingem pe Sima (el a adus dezbinarea, iar rezultatele activității lui dezbină și acum). Nu înseamnă trecerea sub tăcere a denaturării principiilor legionare de către Sima, ci tocmai relevarea și respingerea denaturării!

Dragoș Munteanu – București: Pentru "liniștea" dvs. afirm cu toată seriozitatea că am devenit "antisimistă" nu citindu-i pe Palaghiță, Papanace, Borșa și ceilalți, ci citindu-l pe Căpitan și apoi memoriile lui Sima însuși, observând diferențele majore de gândire și comportament dintre Căpitan și epigonul lui. Să vi-l rezum pe Sima, așa cum reiese din propriile relatări: terorist (atentatele din nov. 1938), dar fricos și laș (3 sept. 1940, 21 ian. 1941); oportunist și "giruetă" (vezi colaborarea cu Carol); incapabil de conducere a Legiunii (abuzurile legionare, cazurile Iorga, Madgearu etc.), lipsit de simț politic (vezi desfășurarea colaborării la guvernare). În special "Sfârșitul unei domnii sângeroase" e o colecție de gafe: vezi cum toți șefii și colaboratorii lui direcți au fost prinși, doar el scăpând (cică prin "minune"), cum tremura pentru pielea proprie, cum l-a omagiat (la propriu) pe călăul Căpitanului; vezi cum și-a deconspirat Siguranței "organizația de pistolari" (cuvintele îi aparțin), cum l-a înconjurat de atenție pe tatăl Căpitanului care l-a ajutat în lupta cu ceilalți "pretendenți la șefie" (cuvintele îi aparțin din nou) până când s-a "consolidat" în fața lui Antonescu cu a fost numit prin Decret de Stat "comandant al Legiunii", ca apoi să lupte împotriva binefăcătorului său etc. Într-un cuvânt, se vede toată sforăria și meschinăria, cum se sucește și se învârtă în jurul cozii, fără ca măcar să o prindă. Am reușit să-mi birui somnul provocat de explicațiile lungi și sofistice citind cu creionul în mână (vă recomand acest fel de lectură).

Gabriela Olaru – Caransebeș: Mi s-a părut întotdeauna incalificabil atacul la adresa familiei Căpitanului din partea unor persoane care pozează în "urmași" "ai Căpitanului și ai Comandantului" (!) Ne supărăm când ne denigrează alții, dar "comandantul" poate întina memoria chiar a familiei Căpitanului, iar dvs. îi preluați calomniile! Sima a denigrat pe însuși tatăl Căpitanului, membru în Senatul Legiunii, deputat legionar și mare luptător naționalist (și asta după ce Ion Zelea Codreanu îi dăduse girul și îl ajutase, așa cum mărturisește chiar "comandantul" în "Sfârșitul unei domnii sângeroase"). Iar simiștii, preinși continuatori ai Căpitanului, n-au atâta decență încât să se abțină de a critica numele de "Codreanu" (care ar trebui să fie sfânt pentru ei, că doar se pretind "urmași", nu?) Mai ales că nimeni din familie nu a făcut niciodată nici un rău nimănui, nici nu a afectat în vreun fel oarecare imaginea Mișcării! Doi frați ai Căpitanului (Ion și Horia) au fost asasinați, iar ceilalți doi (Decebal și Cătălin) au făcut mulți ani de închisoare comunistă - numai pentru că se numeau "Codreanu"...

Adela Călin – București: Dar "activi" mai sunteți dvs., simiștii! În ultimul timp nu ne mai slăbiți cu scrisorelele. Mă întreb de ce nu scrieți în ziarul dvs., că doar aveți? O fi vreo "strategie" de a ne obosi și a ne măcina timpul? Altfelva mai bun de făcut nu aveți? Îmi

permit să vă amintesc că Legiunea n-a fost creată pentru a acoperi greșelile diferiților șefi care s-au abătut de la linia ei.

Sebi Ene – Alba: Cred că ar trebui, totuși, să vă precizați poziția față de dvs. înșivă: ați luptat pentru Sima personal sau pentru Țară, Neam și Dumnezeu, pentru idealurile Legiunii și ale Căpitanului? Oare credeți că el a fost stindardul rezistenței anticomuniste? Să vă fi condus în luptă Sima, aflat la mii de km distanță?

Relu Iordache – Hunedoara: Insolită întrebarea dvs. "câți membri și câți bani avem". Avem mai mulți membri decât anul trecut și mai puțini decât sperăm să avem în viitorul apropiat, iar în privința banilor credem că numai "plasându-ne în armonia originară a vieții - subordonarea materiei spiritului" vom putea birui. Nu negăm rostul și necesitatea materiei în lume, dar vom nega de-a pururi dreptul stăpânirii ei absolute.

MISA (Mișcarea pentru Integrare în Absolut) – București: Se pare că demagogia nu are limite - cică ați luptat "pentru neatarnarea acestui popor". Neatarnarea ... de religia strămoșească ortodoxă, poate! Oricum, ați "greșit" adresantul. Ați ajuns să susțineți că "avem o singură lege" cu dvs. și aceasta ar consta din "unire" (!), invocând spre convingere pe - citez "Burebista, Decebal, Mircea cel Bătrân, Ștefan cel Mare, Mihai Viteazul și toți cei care au dăruit viață poporului român, care au apărut dreptul de a fi o națiune liberă". Păi credeți că toți marii înaintași de care amintiți au luptat pentru ... credința hindusă?! Oare Ștefan cel Mare să fi intrat în meditație transcedentală pentru a opri armatele străine la hotar? Sau Mircea cel Bătrân - credeți că pentru drepturile altor credințe și altor popoare pe acest pământ românesc a luptat?

Mariana Bold - Turda: Dar știu că v-ați gândit, nu glumă: după 6 luni de la comemorarea Căpitanului ne scrieți că viitoarele comemorări ar trebui făcute altfel, "modern", de exemplu cu pachețele cu gustări ... în loc de fasole caldă! Cum n-are sens să detaliez asemenea chestiune, mă mulțumesc să vă răspund că părerea dvs. nu trebuie să coincidă cu a noastră!

Florin Marcu – Câmpulung: Noi nu considerăm (ca toate celelalte publicații) că "răspunderea aparține autorului". Atunci de ce-am mai publica? Să ne aflăm în treabă? Avem o ideologie clară și articolele reflectă principiile noastre (naționaliste și creștine), de aceea nu putem publica texte care nu corespund liniei noastre. Și nici nu intră în vederile noastre atacul furibund la adresa unor oameni pe care nici nu-i cunoaștem, chiar dacă dvs. ne garantați veridicitatea informațiilor.

Mihai Alexe – Deva: Presupun că sugestia dvs. de a renunța la subtitlul revistei sau a-l schimba în "periodic social, cultural și de atitudine - sau în altceva, eventual mai scurt" provine din cele mai bune intenții. Dar dacă vom bate pasul pe loc, tot refăcând ceea ce am făcut deja, încercând să tot perfecționăm, dacă ne vom opri la aspecte secundare în loc să mergem mai departe, nu vom progresa niciodată. Vorba Căpitanului: "Lăsăm critica să ne-o facă istoricii, noi acum să cucerim și să înfăptuim cât mai mult și cât mai bine."

Vali Mancaș – Arad: Cu stimă vă comunicăm că nu acceptăm donații condiționate.

Tiberiu Vlad – Arad: Regretăm, dar nu vă putem încredința dvs. "tot tirajul revistei, oricare ar fi el" (!), chiar dacă "plata e anticipată".

Notă: Am răspuns și simiștilor considerând că explicațiile date lor sunt utile pentru cunoașterea adevărului de către "omul de pe stradă", de către tineret, în special.

Nicoleta Codrin

Redactor șef:	Periodic editat de "ACȚIUNEA ROMÂNĂ"	ISSN 1583-9311
Colegiul de redacție:	Nicoleta Codrin	
Secretar de redacție:	Radu Constantin, Emilian Ghika, Corneliu Mihai Nicolae Badea	
Relații cu publicul	Str. Mărgăritarelor nr. 6, sector 2, București (zona Circului - intersecție cu Ștefan cel Mare, colț cu str. V. Lascăr) Vineri, între orele 15 ⁰⁰ - 19 ⁰⁰ tel.: (021) 322 3832 și (021) 610 3578 sau 0745 074493 e-mail: actiunea-romana@actiunea-romana.com	